

Послання до Євреїв

Послання до Євреїв

Сесіл Н. Райт

СТУП

1. Зміст. Його автор називає його «словом заохочення» (13:22) — вираз, використаний у Діях 13:15 проповіді чи гомілії. Кажуть, що його структура демонструє багато паралелей із синагогальною проповіддю: (а) теза (1:1-4), (б) розгортання аргументів у логічному порядку та (в) перемишується настановами [наставляти, заохочувати –rd] розділи («дозвольте нам»). Важливо, що його заохочення міцно ґрунтуються на доктрині. Розділи від 1:1 до 10:18 є переважно доктринальними, із вкрапленнями закликів; Розділи з 10:19 по 13:17 є переважно повчальними, переплетеними з відповідними інструкціями; і Розділ 13:18-25 закінчує документ особистими повідомленнями, включаючи одне коротке заохочення (в.22). Крім того, жодна частина Священного Писання не має такої кількості типологій – Старого Завіту та відповідного Новозавітного антитипу.

Стиль. Документ було описано як початок як есе або трактат (1:1-4), продовження як проповідь (до 13:17) і закінчення як послання або лист (13:18-25) -- у ст. 22 навіть використовуючи дієслово *epesteila* («я написав»), звичайний вислів для написання листа, а в AV перекладено «я написав листа». Але він завершується без ідентифікації його автора або назви мови його адрес. Проте, здається, вони були добре знайомі один з одним (в. 19; 10:34 AV) і взаємно знайомі з Тимофієм (в. 23), наверненим і співробітником апостола Павла. Цілком можливо, що послання було розраховане на ширшу аудиторію, ніж ті, кому було надіслано спочатку, а його автор залишив анонімним, щоб запобігти його відхиленню через упередження щодо нього (раніше поширена думка), хоча посланці, які принесли його, швидше за все, повідомлять тих, кому спочатку надісланий. (Див. третій абзац наступного розділу.)

3. Авторство. Стародавня церква на Сході вважала його автором Павла. Але цей погляд не завжди можна було некритично дотримуватися в інших місцях. Климент Олександрійський (155-215 рр. н. е.) вважав, що Павло написав послання єврейською мовою, а Лука переклав його грецькою (оскільки, незважаючи на сумісність за почуттями з іншими посланнями Павла, в основному його грецька мова є більш відшліфованою, а його літературний стиль більш піднесеним і риторичні, ніж у них) -- і пізніше, Євсевій (263-339 рр. н. е.), кажучи, що одні вірили, що це переклав Лука, а інші, що це зробив Климент Римський, сам вважав, що останній вірогідніше зробив, оскільки його стиль був більше схожий на Климента. (Однак жодного свідчення на користь єврейського оригіналу ніколи не було наведено, і думка, що він існував, не має жодної історичної основи; крім того, здається, експерти з мов погоджуються, що текст грецькою мовою не читається як грецький переклад.) На Заході Тертуліан (160-230 рр. н. е.) вважав Варнаву її автором. Однак Оріген (приблизно 185-254 рр. н. е.) висловився так: «Але я б сказав, що думки належать апостолу, але дикція та фразеологія належать тому, хто записав те, що сказав апостол, і тому, хто записав Отже, якщо якась церква вважає, що це послання походить від Павла, нехай буде похвала за це, бо й ті стародавні люди не передали його як таке без причини послання, один Бог знає».

Важливо, що його натхнення ніхто не сумнівався. І до середини, а особливо ближче до кінця IV століття (300-ті роки) його авторство було загальноновизнаним як Павло, без кваліфікацій

Климента Олександрійського, Євсевія та Орігена, як згадано вище, і без серйозного оскарження знову для понад тисячу сотень років, у шістнадцятому столітті, коли під час протестантської Реформації питання про авторство було знову відкрито.

Інші імена, які були запропоновані як ймовірні автори (не як перекладачі чи як amanuenses), включають Аполлоса, Луку, Варнаву, Сильвану та Климента Римського. Крім того, Прісцилла (за сприяння свого чоловіка Аквилі) була запропонована в 1900 році нашої ери Гарнаком, німецьким теологом. (За винятком Климента Римського [який помер у 97 р. н. е.], це були особисті друзі та співробітники Павла і, мабуть, відображали його теологію. Усі вони, звичайно, суто спекулятивні.)

Через невизначеність щодо авторства з боку деяких під час епохи Реформації, цей документ займає унікальне місце в Писаннях Нового Заповіту в тому порядку, який ми маємо зараз у більшості англійських версій — так само, як і в латинських рукописах, починаючи до однозначне визнання авторства Павла, а саме між однозначно посланнями Павла і так званими загальними посланнями. Якби його напевно вважали автором Павла, його, ймовірно, було б розміщено через його довжину після 2 Коринтян. Однак у більшості грецьких рукописів воно зустрічається між 2 Солунянами та 1 Тимофію.

Проте дехто наполягав на тому, що сам факт анонімності документа є очевидним доказом того, що його написав Павло, оскільки історична ситуація є такою, якою вона була. Різноманітні «батьки» першої церкви стверджували, що він не додав до нього свого імені, принаймні його зовнішній вигляд міг перешкодити багатьом його єврейським братам прочитати його та оцінити його за достоїнствами. І те, що не було іншого, проти кого б існували такі сильні та загальні упередження як серед навернених, так і серед ненавернених євреїв того часу, є незаперечним фактом історії.

Мабуть, найвагомішим аргументом проти авторства Павла є те, що в 2:1-4 автор, здається, ставить себе серед тих, кому Євангеліє принесли люди, які чули Господа і через яких воно було підтверджено чудом, тоді як Павло є зафіксовано як чітко заперечуючи те, що він отримав це від людини або був навчений цьому, окрім як «через одкровення Ісуса Христа» (Галатам 1:11-12).

Але Роберт Мілліган у вступі до свого коментаря до Євреїв (стор. 14-15) у цій відповіді: «Хіба автор часто не спілкується зі своїми читачами з метою ефективнішого завоювання їхніх сердець і пом'якшення власних застережень? У шостому розділі цього самого Послання автор говорить: «Отож, покинувши перші принципи науки Христа, підемо до досконалості; вчення про хрищення, і про покладання рук, і про воскресіння мертвих, і про вічний суд. І це ми зробимо, якщо Бог дозволить».

Продовжуючи, він каже: «Тепер чи можемо ми з цього зробити висновок, що автор цього Послання був таким же правопорушником, як і ті, до кого він писав? Чи повинні ми з цього зробити висновок, що його, як і їх, потрібно було спонукати і попереджати йти далі до досконалості в християнському знанні, і що він, як і його читачі, дійсно були в небезпеці відступництва внаслідок свого непростимого нехтування словом Божим? Але за допомогою звичайної фігури апостол асоціює себе зі своїми читачами з метою пом'якшення своїх

застережень і більш делікатного посилення на їхні спільні випробування, інтереси та перспективи».

Нарешті, Мілліган каже (стор. 18-19): «Те, що Лука, можливо, послужив для Павла *атапуєнсіс* у його створенні; і що, як натхненна людина, він міг за згодою Павла певною мірою змінити стиль апостола, Це зовсім не неймовірно, але якщо ми повністю не ігноруємо свідчення християнських отців, ми змушені вірити, що справжнім автором цього Послання є сам Павло».

4. Пункт призначення. Хоча немає жодного натяку на географічне призначення документа (одні стверджували, що це Єрусалим, інші – Рим чи Александрія, хоча, можливо, ні те, ні інше), він, здається, був створений головним чином для єврейських християн, які опинилися в небезпеці не тільки відступництва (2:1; 4:1), але також прямого відступництва (6:4-6; 10:26-29). Немає ніяких суперечок з язичниками чи християнами з язичників, і навіть не згадується про язичників як таких (пор. 2:16), але існує серйозна небезпека або стати нерелігійним, або повернутися до юдаїзму - останнє головним чином - - звідси великий наголос на вишості християнства над юдаїзмом і Христа над усіма створеними істотами на небі чи на землі.

Загальний зміст документа -- (а) випадкове використання елліністичних філософських термінів і (б) усі цитати Старого Завіту взяті не з єврейського тексту, а з грецького перекладу LXX), використовуваного елліністичними євреями та грецькими мовні християни – може вказувати на те, що адресати перебували в середовищі елліністичного юдаїзму, а не в Єрусалимі чи Палестині. Але це не остаточно. Бо кажуть, що Павло цитував і єврейський текст, і LXX у посланнях, які носять його ім'я та звернені до єврейських і язичницьких віруючих у елліністичному світі. А в самому Єрусалимі Пилат поставив напис над хрестом Христовим не тільки на івриті, а й на латинській та грецькій (елліністичній) мовах (Лк. 23:38; Ів. 19:20). Отже, текст Послання до Євреїв насправді не дає справжньої підказки щодо точного місця його адресатів.

У версії короля Якова назва документа звучить так: «Послання апостола Павла до євреїв», а термін «євреї» під час документа зазвичай, але не завжди, стосувався палестинських євреїв. Ця назва, однак, базується на пізніх рукописах і не є авторитетною. Проте заголовки у найдавніших рукописах, як кажуть, просто «До євреїв», не відрізняється від адресатів. І хоча навряд чи він був частиною оригінального документа, він був доданий дуже рано — і цілком імовірно вказує на дуже раннє переконання, що він був написаний для євреїв, які проживали в Палестині.

Це правда, що Павло говорив про себе як про «єврея від єврейства» (Філіп'янам 3:5), хоча він був громадянином Тарса, міста Кілікії (Дії 21:39). Але він також «був вихований у цьому місті [Єрусалимі], біля ніг Гамаліїла, навчений суворим законом батьків наших» (Дії 22:3). Саме останнє, очевидно, дало йому право називати себе євреєм.

5. Час написання. У тексті також немає певних доказів щодо цього. Найпізнішим можливим часом був би початок 90-х років нашої ери, оскільки його цитує Климент Римський близько 95 або 96 року нашої ери. Але немає жодних доказів того, що він був написаний принаймні

в якийсь час у десятиліття, що передувало знищенню Єрусалиму в 70 р. н. е. – що, можливо, було «наближенням дня» 10:25, як вважало чимало вчених. А тексти 8:4 і 10:11, здається, вказують на те, що щоденні жертви все ще приносилися, що не було правдою після знищення Єрусалиму та його храму. (Див. також наступний параграф.)

6. Місце написання. Дехто взяв 13:24 («Вони з Італії вітають вас»), щоб вказати, що автор перебував за межами Італії серед італійських товаришів, які надсилали вітання додому до громади десь в Італії — що зробило б найвірогіднішим пунктом призначення документа Рим. Але таке не обов'язково слідує. Цей уривок міг так само означати, що автор був в Італії, писав до спільноти десь в іншому місці, і що італійці, про яких йдеться, були місцевими жителями, які надсилали вітання читачам. Однак у випадку, якщо Павло був автором, швидше за все, це було написано з Риму незабаром після звільнення з його першого ув'язнення, приблизно в 63 році нашої ери.

7. Актуальність. Хоча цей документ був написаний для певної місцевої групи християн у певний час історії, він має постійну актуальність для всіх християн — як для повчання, так і для заохочення — оскільки людська природа не змінюється, і подібні небезпеки чекають на християн кожного покоління. — Наше покоління — аж ніяк не виняток. Забезпечуючи одне з найбагатших досліджень Священного Писання, було сказано, що «жодна книга Біблії не є більш повно визнаною загальною згодою як така, що дає божественний погляд на Євангеліє, сповнений уроків на всі часи». І ця цінність залежить від того, де написано, ким написано або кому спочатку надіслано, а також того, чи можемо ми перевірити ці дані на наше повне задоволення.

Огляд

1. Бог, промовляючи багато разів і багатьма способами в давнину до батьків через пророків, у ці останні дні говорив до нас через Сина -- більшого Посланника (мається на увазі) -- порівняння між ТОДІ й ТЕПЕР (проти 1-2).

2. Цього Сина (а) Бог призначив спадкоємцем усього; (b) через нього він створив світи (aionas, ages); (c) він є сьйвом Божої слави і точною подобою Його Істоти, (d) і підтримує все Своїм могутнім словом; (e) коли він зробив очищення гріхів [священницькою функцією], він сів праворуч від Величності на висоті [вказує на царство, розділяючи суверенітет всесвіту], (f) ставши набагато кращим, ніж ангели, виражені прямо, успадкували краще ім'я, ніж вони (ця думка детально описана в решті розділу 1 [пор. Филип'янам 2:5-11], а її наслідки обговорюються в розділі 2) (вірші 2b-4).

ПРИМІТКА: «Син», через якого Бог зараз говорив, це «Господь» (2:4), «Ісус» (2:9). «Апостол і Первосвященик нашого віросповідання» (3:1) і «Христос» (3:6). Ці та вищесказане буде уточнено в ході тексту.

II. СИН БІЛЬШИЙ ВІД АНГЕЛІВ (1:5 - 2:18).

1. Факти, що підтверджують це твердження (1:5-14): (a) Бог не сказав жодному ангелу: «Ти Мій Син» (в.5); (b) Коли Син прийшов у світ, ангели наказали йому поклонитися (в.6); (c)

Бог робить Своїх ангелів духами (а не тілом), а Своїх служителів (ангелів) полум'ям вогню (можливо, у сенсі того, що Бог є вогнем, що пожирає, 12:29) (в.7) -- хто, піднесений і незважаючи на те, що вони могутні, вони поклоняються Сину (що, здається, має на увазі); (d) Син, названий Богом, має вічне царство і помазаний олією радості понад своїх «побратимів» (над усіма іншими царями, що робить його «Господом панів і Царем царів», Об'явлення 17:14) (протилежні 8-9); (e) Син, названий Господом, і брав участь у створенні всесвіту, який загине, зміниться, але він залишиться тим самим, і його роки не минають (вірші 10-12); (f) Жоден ангел ніколи не говорив Богом, як Син, «Сядь праворуч від мене» (в.13; пор. Дії 2:34-36); (g) Усі ангели є службовими духами (а не правителями), посланими для служіння спадкоємцям спасіння (в.14).

2. Наслідки зазначеного твердження (2:1-18): (a) Необхідність сприймати послання, сказане через Сина, навіть серйозніше, ніж послання, сказане через ангелів (як закон Мойсея, Дії 7:53; Галатам 3). :19) (вірші 1-4); (б) Майбутній світ підкорився не ангелам, а людині в особі Ісуса, Його Сина, причасника плоті й крові (не ангельської природи і не для допомоги ангелам), щоб бути здатний померти за своїх братів (людських істот, з якими він ототожнював себе), подолати смерть і визволити їх з її рабства, ставши їхнім Первосвящеником і умилолюбивши їхні гріхи (вірші 6-18).

III. СИН БІЛЬШИЙ ЗА МОЙСЕЯ

(АПОСТОЛ БОЖИЙ В ІЗРАЇЛІ І ПРООбраз ХРИСТА) (3:1 - 4:13)

1. Факт вищої величі (1:1-6): (a) брав участь у будівництві Божого дому (Ізраїль), Мойсей — ні (вірші 1-4); (б) Мойсей був вірним слугою в Божому домі, але Христос як Син над Божим домом — «Чий дім ми, якщо міцно тримаємо нашу відвагу та славу нашої надії до кінця» (вірш 5- 6).

2. Заохочення відповідати вимогам для створення Дому Бога (3:7 - 4:13); (a) «Не робіть закам'янілими ваші серця, як під час гніву... в пустелі» (3:7-19); (б) «Біймося» недотримання обітниці увійти до Божого відпочинку для Його народу» (4:1-11) -- бо ми не можемо обдурити Того, з Ким маємо справу (вірші 12-13).

IV. СИН БІЛЬШИЙ ЗА АРОНА

(ПЕРВОСВЯЩЕНИК ІЗРАЇЛЯ І ПРООбраз ХРИСТА) (4:14 - 6:20).

1. Вищі якості Христа (4:14 - 5:14); (a) пройшов «крізь небеса», маючи негайний доступ до Бога, але може бути «торканий почуттями наших немочів», тому що він був «подібно до нас спокушений, але без гріха»; отже, ми повинні «зі сміливістю наближатися до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать, щоб допомогти нам у час потреби» (4:14-16); (б) Якості первосвященика, обраного з-поміж людей (5:1-4); (c) Вища кваліфікація Христа, в тому числі бути священиком назавжди за чином Мелхіседека (5:5-10) — важко обговорювати, оскільки читачі стали «тупими для слуху» (вірші 11-14).

2. Закликання, засновані на ненадійному становищі читачів (6:1-20); (а) Залишити початкові принципи та йти до досконалості (духовної зрілості) (вірші 1-3); (б) Щоб уникнути відступництва та його певної загибелі (вірші 4-8); (с) бути «не млявими, але наслідувачами тих, хто через віру та терпіння (makromimetai, довготерпіння) успадковує обітниці» (вірші 9-12); (d) бути впевненими, як це було Аврааму, через незмінність Божої поради, щоб мати «сильну підбадьорення» і непохитну надію як «якір душі», що сягає за «завісу», куди Ісус, як Предтеча, увійшов для нас, «ставши первосвященником навіки» за наказом Мелхіседека» (вірші 13-20).

V. ПЕРЕВАГА СВЯЩЕНСТВА МЕЛХІСЕДЕКА НАД АРОНІСВИМ

(ЛЕВІТСЬКЕ) СВЯЩЕНСТВО (7:1-28).

1. Чим Мелхіседек був відмінним і вищим (вірші 1-25); (а) Мелхиседек і цар, і священник (вірно також для Христа, але не для Аарона) (вірші 1-2); (b) Його священство не є спадковим, і не має записаного початку днів або кінця життя, він, так би мовити, «перебуває священником постійно» (вірно також для Христа, але не для Аарона) (в.3); (с) Він був більшим за Авраама, благословляючи його («менше благословляється кращим») і отримував від нього десятину, так що, так би мовити, Левій (правнук Авраама і батько ізраїльських священників) платив йому десятину через Авраама, бо він ще був у стегнах останнього (вірші 4-10).

2. Недосконалість левітського священства, під яким був отриманий Закон (Мойсея) (вірші 11-14): (а) Виявляється в потребі іншого священника після чину Мелхіседека, а не після чину Аарона (т.11); Побачено у зміні закону, щоб дозволити священнику піднятися з коліна Юди, про що Мойсей нічого не говорив щодо священників (вірші 12-14).

3. Вищина священства Христа після Чину Мелхіседека (вірші 15-28): (а) Створене не за законом плотської заповіді, а за силою нескінченного (akatalutou, незнищенного) життя (всь .15-17); (b) Принесено кращу надію, ніж закон, який був скасований, за допомогою якого ми наближаємося до Бога (вірші 18-19); (с) зроблено з присягою, тоді як левітське священство не було таким, і Ісус як Священик став «порукою кращого завіту» (вірші 20-22); (d) Забезпечує незмінне священство, так що священник після нового порядку може цілковито спасти тих, хто наближається до Бога через нього, тоді як священники-левіти не могли, тому що їм самим смерть заважала продовжувати (вірш 23). -25); (е) Доведено та проілюстровано власним чистим і незаплямованим характером Христа та досконалістю Його єдиної жертви за гріхи світу (вірші 26-28).

VI. ПЕРШИНСТВО ПЕРВОСВЯЩЕНИЦЬКОГО СЛУЖЕННЯ СИНА

(З ОБРАЗОМ, ЗАПОЗИЧЕНИМ З РИТУАЛУ ВЕЛИКОГО ДНЯ СПОКУТИ) (8:1-18).

1. У вищій (небесній) скинії (8:1-5).

2. Під Новим і Кращим Завітом (8:6-13).

3. Пояснення вищесказаного (9:1-28): (а) Природа та обмеження Першого Завіту та його постанов (9:1-10); (b) Більша й дієвіша жертва за Новим Завітом (9:11-14); (с) Христос, а не

Мойсей, Посередник Нового Завіту (9:15-22); (d) Сам Христос, а не тварини, досконала жертва за Новим Завітом (9:23-28).

4. Реальність (антитип) зараз проти тіні (тип) Раніше (10:1-18): (a) Левитська система (за законом Мойсея) містила лише тінь майбутнього доброго, і не була повністю ефективною (пор. 1-4); (б) Христос, остання жертва, представляє найвищу реальність, яку провіщали, і жертва самого себе є цілком дієвою (вірші 5-18).

VII. РЕФЕРАТ І ПРАКТИЧНИЙ РОЗДІЛ НА ОСНОВІ ВИХІДНОГО(10:19 - 13:17).

1. Заохочення наближатися до Бога через Христа і не відступати (10:19-39): (a) Наближатися з правдивим серцем у повноті віри (вірші 19-22); (б) міцно тримайся визнання нашої віри (в.23); (c) Зважайте один на одного, щоб спонукати до любові та добрих справ, не відмовляючись від збирання разом (вірші 24-25); (d) Якщо ми «грішимо навмисно після того, як отримали знання правди», ми безперечно накликаємо на себе помсту Божу (вірш. 26-31); (e) Але згадайте свої минулі дні, після того, як ви були просвітлені, як ви постраждав і пожертвував, і дивіться, щоб ви не втратили свою винагороду, витривавши у своїй вірі для спасіння душі, а не повертаючись назад до загибелі (вірші 32-39).

2. Віра героїв минулого як приклад для наслідування (11:1-40): (a) Природа віри (вірші 1-3); (b) Приклади допотопних людей: Авель (вірші 4), Енох (вірші 5-6), Ной (вірші 7), (c) Віра Авраама, Ісаака, Якова, Сарри та Йосипа (вірші 8- 22); (d) Віра Мойсея та ізраїльтян, а також Рахав (вірші 23-31); (e) Інші приклади віри (вірші 32-40).

3. Приклад Ісуса (12:1-3): (a) В оточенні такої хмари свідків, як вищезгадане, давайте бігти з терпінням (humorones, стійкість, наполегливість) змагання, яке стоїть перед нами (в.1) ; (b) Робіть це, дивлячись (aphorontes, дивлячись убік) на Ісуса, автора (архегона, головного лідера, піонера) і досконалого нашої віри, щоб ви не втомилися, знепритомніли у своїх душах (вірші 2-3); (c) труднощі та випробування християнського життя доброзичливо призначені як дисципліна для формування нашого характеру (вірші 4-11).

4. Подальше заохочення вистояти (12:12-29); (a) На підставі вищесказаного (вірші 12-17); (b) ТАКОЖ НА ВЕЛИЧЕЗНІЙ ПЕРЕВАГІ НАШОГО ДОСВІДУ ПРИХОДУ ДО БОГА НА ГОРУ СІОНУ В НЕБЕСНОМУ ЄРУСАЛІМІ ЧЕРЕЗ ХРИСТА НАД ДОСВІДОМ ПРИХОДУ ДО БОГА НА ГОРУ СІНАЙ НА ЗЕМЛЮ ЗА ПРАВА МОЙСЕЯ (вірші 18-29).

5. Настанова до обов'язків християнського життя (13:1-17); (a) Соціальні обов'язки — братерська любов, гостинність, пам'ять про тих, хто в кайданах, укладення шлюбу в честі та уникання аморальності, свобода від любові до грошей, задоволення тим, що ми маємо (вірші 1-6); (b) Релігійні обов'язки — пам'ятати колишніх провідників (можливо, уже померлих) і наслідувати їхню віру (оскільки Ісус завжди той самий і очікує від нас того, що він очікував від них), уникати захоплення різноманітними та дивними вченнями, закріплюватися з благодаті (через Христа, хоча це приносить ганьбу), а не за допомогою єврейського ритуалу, через Христа постійно прославляйте Бога, робіть добро і діліться тим, що маєте, коріться тим, хто над вами панує (tois hegoumenois humon, провідні з вас) -- ваші нинішні лідери (вірші 7-17).

VIII. ЕПІСТОЛЯРНЕ ЗАКЛЮЧЕННЯ (13:18-25).

1. Прохання Письменника - про молитву читачів, щоб він міг бути повернутий до них швидше (вірші 18-19).
2. Благословення (вірші 20-21).
3. Особисті послання (вірші 22-23): (а) заохочення «терпіти слово заохочення», яке щойно написав автор (вірш 22); (b) Інформація про те, що «наш брат Тимофій був звільнений», причому автор висловив надію незабаром побачити їх із собою (в.23); (с) Прохання до читачів привітати своїх провідників і всіх святих – імовірно, для нього (ст. 24а); (d) Ті, хто з (апо, з або з) Італії (які, ймовірно, з письменником) вітають читачів (вірш 24b).
4. Остаточне благословення (в.25).

Ангели - Його слуги Розділ 1:7 (З Псалма 104:4)

Переклади:

Псалом 104:4 «Хто чинить Своїх ангелів духами, Своїх служителів полум'ям вогняним» – зі словом «слуги» як альтернативне читання слова «ангели» (NKJ V).

«Хто робить вітри своїми посланцями; полум'я вогню своїм служителем» — з «його ангели вітри» як альтернативне читання для «вітри його посланці» (американська стандартна версія).

Євреям 1:7: «А про ангелів Він каже: «Хто робить Своїх ангелів духами, а Своїх служителів полум'ям вогню» (Нова версія короля Якова).

«І про ангелів Він каже: Він чинить Своїх ангелів вітрами, а Свого слугу полум'ям вогняним» (Стандартна американська версія).

Парафрази та/або коментарі:

Джеймс Макнайт, «Апостольські послання»: «Хто зробив Своїх ангелів духовними субстанціями, а Своїх служителів полум'ям вогняним; тобто найбільше, що сказано про ангелів, це те, що вони є істотами, не засміченими плоттю, які служать Богові з усією силою. діяльність».

Ніл Р. Лайтфут, «Ісус Христос сьогодні»: «Але можливий інший переклад єврейської мови [Псалом 1:4:4 в американській стандартній версії], де замість того, щоб творити вітри, Його посланці створюють вітри від Своїх посланців (або кутів). є переклад Септуагінти, за яким слідує автор [Послання до євреїв], показуючи, що Бог може зробити з ангелами все, що забажає, на вітри або на полум'я вогню вони просто слуги, вони не мають власної волі.* Вони не віддають наказів, вони їм підкоряються».

* Вони не мають власної волі, окрім того, щоб слухатися або не слухатися Бога, як це стосується християн. Але вони можуть грішити, і деякі грішили (2 Петра 2:4; Юди 6). -- CNW

Кембриджський коментар до Біблії: «Цитата: Псалом 104:4. Спочатку це було твердження про Бога: «Той, хто чинить вітри Своїми ангелами [тобто посланцями], а вогняне полум'я — Своїми слугами [служителями]» (СТ). Наш автор інвертує значення — можливо, наслідуючи автора 2 Ездри 8:22, який робить те ж саме, що означає, що ангели виконують Божі завдання у світі природи. Вони є Божими слугами».

Коментарі Тиндала до Нового Завіту: «Переклад єврейської мови [Псалом 104:4] міг би бути «Бог робить вітри Своїми посланцями, а полум'я вогню — Своїми слугами». LXX, за яким слідує автор, говорить: «Він чинить Своїх ангелів вітри, а Своїх слуг полум'я вогняне». .. Деякі припускають, що Бог часто одягає ангелів у мінливий одяг, перетворюючи їх на вітри та полум'я. Щоб досягти цього, їм дозволено співпрацювати зі штормовими вітрами та полум'ям, як вони це робили на горі Синай Навпаки, Отець звертається до Сина не як до посланця, а як до Бога, який займає вічний престол, і як до Володаря, який править своїм царством у праведності».

А. Т. Робертсон, *Word Pictures in the New Testament*: «Лунеман вважає, що тут єврейську мову перекладено неправильно й означає, що Бог робить вітри своїми посланцями (не ангелами), а полум'яний вогонь — своїми слугами. Усе це правда [що він робить таке], але суть цього уривка не в цьому. Проповідники іноді схожі на бурю чи вогонь».

ПРИМІТКА. У фігурі мови, яка називається метафорою, порівняння висловлюється не «як» чи «як», а як реальність, як у висловлюванні поета «Моє кохання — червона, червона троянда» або в Посланні до євреїв 12 :29, «Наш Бог — вогонь, що палить». По суті, Робертсон представляє Євреям 1:7 як метафоричне твердження.

Гомілетичний коментар проповідника: «Сила цього уривка полягає в яскравості, з якою він представляє думку про Всевишнього, якому служать ангели, які «з його наказом», невтомні, як вітер, тонкі, як вогонь». (По суті, інше представлення уривка як метафоричного.)

Грецький заповіт тлумача: «Автор [Послання до євреїв] приймає переклад LXX [Псалом 104:4], і це служить його меті показати, що характерною функцією ангелів є служіння, і що їхня форма та вигляд залежать від волі Бога. Це було сучасний єврейський погляд».

Р. Мілліган, *Послання до євреїв*: «Але яке значення слова *pneumata* у першому пункті? Чи воно означає духів, як у нашій Загальній версії [Версії короля Якова], чи це означає вітри, як деякі стверджують? Це повинно бути визначено сферою уривка, який, очевидно, спрямований не на приниження, а на піднесення ангелів, наскільки це можливо, з метою піднесення Сина ще вище в порівнянні».

«Тож сказати, що Бог чинить Своїх ангелів такими ж сильними, як непереборні вітри та бурі, дуже добре узгоджувалося б із задумом апостола, а також із обсягом і конструкцією наступного речення, у якому Божі служителі порівнюються, а не лише з вогонь, але з полум'ям вогню [Це було б розуміти уривок метафорично – CNW] Але в цьому випадку, хоча слово *ruach* могло бути використано в івриті [і було], воно, швидше за все, було б перекладено. грецьким *anemos*, як у Вих.10:13, 14, і т.д., а не через *pneuma*, яке в даний час

означає подих або дух воно позначає сильний вітер або бурю, якщо не вживається в переносному значенні, як у Вих.15.8, 10, для подиху Єгови.

«Набагато більше відповідає контексту та загальному вжитку слово «дух», подане в нашій англійській версії. У всій Біблії слово «дух» часто протиставляється слову «плоть»; останнє вживається символічно для всього, що є. слабкий, слабкий, розпусний і підкупний; і перше, таким же чином, за те, що є сильним, чистим і непідкупним... Таким чином, наш автор не міг ефективно піднести ангелів у своїй оцінці. Єврейські брати, ніж називати їх духами; тобто істотами, «які перевершують силу» і які повністю позбавлені всіх слабкостей, нечистот і недоліків плоті».

«Це також добре узгоджується з історією цих чистих небесних розумів, наскільки це подано в Святому Письмі. Вони завжди служили Божими служителями (leitourgoi), перед якими вороги Єгови часто танули, як віск. або стерня перед полум'ям покарання ізраїльтян під проводом Давида (2 Сам. xxiv. 15-17); розгром військ Бен-Гадада, царя Сирії (2 Цар. VI. 8-23); 35).»

Заклучні зауваження:

Читач може побачити, що Євреям 1:7 постає проблема перекладу. Він представлений у відмінностях між текстами нової версії короля Якова (а також старого KJV) і американської стандартної версії, а також альтернативними читаннями на їхніх полях. Однак головним чином це пов'язано з тим, чи пневматика слід перекладати як «духи» чи «вітри».

Якщо перекладати як «вітри», то і «вітри», і «вогонь», швидше за все, розумітимуться метафорично, як стверджує значна кількість коментаторів. Якщо перекладати як «духи», як у Перекладі короля Якова, «вогонь», швидше за все, розуміти метафорично.

Макнайт і Мілліган погоджуються, і обидва узгоджуються з текстовою передачею короля Якова та нового короля Якова. Але Мілліган докладає зусиль, щоб довго аргументувати це перетворення, і робить те, що для цього письменника є переконливим аргументом.

Це пояснює формулювання II, I, (с) у його плані Послання до Євреїв таким чином: «Бог робить Своїх ангелів духами (а не тілом), а Своїх служителів (ангелів) полум'ям вогню (можливо, у тому сенсі, що Бог є вогонь, що пожирає, 12:29)" - тобто метафорично.

Майбутній світ

Розділ 2:5, 9

1. ЄВРЕЯМ 2:5: «Бо не ангелам Він підкорив майбутній світ, про який ми говоримо».

У наших звичайних англійських версіях Нового Заповіту є чотири різні слова, перекладені як «світ» (aion, вік, 38 разів; ge, земля, 1 раз; kosmos, що зазвичай відноситься до всесвіту, 186 разів; і oikoumene, що стосується придатна для життя або населена Земля, 14 разів). Останнє є словом, що означає «світ» у наведеному вище тексті. Воно зустрічається в Новому Завіті 15 разів, у Матвія перекладається як «світ»; 24:14; Лк.2:1; 4:5; Дії 11:28;

17:6,31; 19:27; 24:5; Рим.10:18; Євр. 1:6 (вище); 2:5; Одкр.3:10; 12:9; 16:14, і перекладено «земля» в Лк. 21:26.

Можливо, за винятком «майбутнього світу» у наведеному вище тексті, усі згадки стосуються нашої теперішньої землі або, образно кажучи, її мешканців, як можна побачити, досліджуючи кожен уривок. Але серед коментаторів немає повної згоди щодо значення «майбутнього світу» (*ten oikoumen ten mellousan*, прихід заселеної землі, 2:5), що не є таким же виразом у грецькій мові, як «майбутній світ». у 6:5 (*mellontos aionos*, майбутній вік). Зверніть увагу на наступне:

1. Кембриджський коментар до Біблії: «майбутній світ: небесний світ, який у певному сенсі є темою всього листа».
2. BW Johnson, *People's New Testament with Notes*: «Буквально «населена земля майбутнього». Єврейський розподіл був названий євреями «сучасним світом». Розподіл, який слідує за ним, був би майбутнім світом». Йдеться радше про майбутні євангельські віки, ніж про вічний світ».

ОСОБИСТІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ: Незалежно від того, правильний висновок Джонсона чи ні, аргументація, за допомогою якої він доходить до нього, не є остаточною. Це може бути правильним, а може бути й неправильним з посиланням на Матвія 12:32, «ані в цьому світі, ані в тому, що прийде» (*oute en touto to aioni oute en mellonti*), сказане, коли Христос ще жив і до Єврейський вік закінчився. Але в Єф. 1:21, написане після того, як юдейська ера закінчилася і євангельська ера вже прийшла за нею, «не тільки в цьому світі, але й у тому, що прийде» (*ou monon en to aioni touto alla kai en to mellonti*), очевидно, означає не лише в нинішньому християнському розподілі на землі, але й у вічному віці, який настане.

І сам Ісус (Марка 10:30; Лк. 18:30), перед тим як закінчилася юдейська епоха, пообіцяв своїм апостолам певні благословення «тепер, у цей час... і в майбутньому світі життя вічне» (черниця *en to kairo. to aioni to erchomeno zoen aionion*) — очевидно, мають на увазі благословення на землі та вічне життя в майбутньому.

Крім того, в Лк.20:34-36 Ісус сказав: «Сини цього світу (*ainos touto*, цей вік) одружуються і виходять заміж, але ті, хто вважається гідним досягти того світу (*ainos ekaionou*, що віку), і воскресіння з мертвих, ні женяться, ні виходять заміж, бо вони вже не можуть померти, бо вони рівні ангелам, і вони сини Божі, будучи синами воскресіння». Зрозуміло, що тут не йдеться про юдейську епоху як «цей світ» і про християнський розподіл на землі як «той світ».

Отже, здається, що висновок Джонсона, правильний чи ні, не підтверджується належним чином його передумовою.)

3. Томас Г'юїтт, Коментарі Тіндейла: «Дехто розуміє, що майбутній світ, *he oikoumene he mellousa*, має те саме значення, що й у вірші: «Проте ми, згідно з Його обітницею, чекаємо нових небес і нової землі, де живе праведність» (2 Петра 3:13) цей вислів зустрічається знову, але замість *oikoumene* (населена земля) вживається цей вираз, швидше за все, має

таке ж значення, як «oikoumene». наприкінці цих днів" (1:2, RV). Такі терміни мають широке значення, охоплюючи всю божественну діяльність, спрямовану на спасіння людини, зазначає, що "майбутній світ не є тим, на що ми сподіваємося бо після воскресіння, але те, що почалося на початку Христового Царства, але воно, без сумніву, матиме своє повне завершення в нашому остаточному викупленні». Яке б значення не було застосовано до фрази, вона не підкоряється ангелам; вона просто стверджує, що тоді новий порядок підкорятиметься не Христу, Сину людському».

4. Джеймс Макнайт, Апостольські послання: «Євангельський розподіл називається aion milloutos, майбутній вік, Євр.6:5, але ніколи не oikoumene millousan, майбутній населений світ. Ця фраза, якщо я не помиляюся, означає небесний Тому, оскільки oikoumene, світ, Лк.2:1, і в інших місцях, за допомогою звичайної фігури мови, означає мешканців світу, фраза oikoumene millousan цілком може означати мешканців. майбутнього світу, названих [у] Євр.1:14 «Тими, хто успадкує спасіння».

5. Роберт Мілліган, Послання до євреїв: «Майбутній світ (he oikoumene he mellousa) означає не майбутній вік (ho aion ho mellon), як у Матвія 12:39 тощо, а придатний для життя світ під правління і правління Месії (розділ 1:6). Це світ, у якому ми зараз живемо; коли він буде очищений від гріха, викуплені будуть жити вічно. воно було створене спочатку (Бут. 1:28-31), воно все ще належить незмінним указом Єгови».

ОСОБИСТІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ: коментар Міллігана змушує населену землю охоплювати як теперішній, так і майбутні світи (епохи) під правлінням Месії, і, здається, є чим похвалити його.

Прийде час, коли перше небо і перша земля (земля з навколишнім простором, який називається небом, також званим небом) зникнуть, але їх замінять нове небо і нова земля як безперервність, на якій живе праведність (2 Пет. 3:12-13; Одкр.20:11), з містом, новим Єрусалимом, що зійшов з неба (Об.21:10-11), населеним тими, чий імена написано в книзі життя Агнця (Одкр.21:24-27).

Крім того, від Свого воскресіння і вознесіння Христос мав усю владу на небі і на землі (Мат.28:19) і царюватиме на обох, доки всі вороги не будуть покладені під ноги Його (Дії 2:33-35), останній з яких буде смерть, і після його знищення (див. Одкр.20:13-14) і кінця теперішньої землі, він передасть царство Отцеві, підкоряючись Йому (1 Кор.15:20- 28) -- очевидно, проте, хоча й підлеглий, будучи співправителем навіки (див. Євр.1:8; Іс.9:6-7; Дан. 2:44; Одкр.22:1-5). Примітка: якщо слід наполягати на тому, що перші три з цих уривків не обов'язково охоплюють вічність, то, безперечно, Одкр.22:1-5 так, під час якої має бути «престол Бога й Агнця» — у « небесний Єрусалим» (Євр.12:22) приходять на «нову землю» (Одкр.21:1-2, 10) -- небо і земля стають як би одним цілим.

II. ЄВРЕЇВ 2:9: «(а) Але ми бачимо Того, Хто був трохи нижчим від ангелів, Ісуса, -- (б) через страждання смерті, увінчаного славою та честю, -- (в) що з ласки Божої він повинен скуштувати смерті за кожную людину».

Таке (з ASV) є якомога ближчим до буквального перекладу оригіналу, і щоб представити та висвітлити оригінал граматично, ми представили його три основні компоненти (а), (b) і (с) і розділили їх за допомогою тире.

Це робить очевидним, що (b) і (с) однаково пов'язані з (а), і що (b) або (с) можна опустити, не порушуючи граматичної структури речення. Але це не означає, що автор хотів справити враження. Так само стає очевидним, що (b) більш тісно пов'язаний з точки зору попередніх віршів 8, і (с) більш тісно з наступними віршами 10-18; і це, ймовірно, пояснює порядок згадування, який суперечить порядку виникнення.

Різноманітні переклади прагнули покращити комунікацію думок шляхом перефразування, деякі більшою мірою, ніж інші, але не без розмивання певною мірою точних зв'язків думок, про які ми щойно згадали. Пропонуються наступні приклади зі збільшенням ступеня перефразування, і читач сам вирішить, чи є вони загальним покращенням для нього чи неї, і наскільки.

NIV: «Але ми бачимо Ісуса, який був зроблений трохи нижчим від ангелів, тепер увінчаного славою та честю через те, що він зазнав смерті, щоб через благодать Божу скуштувати смерті за всіх».

NAV: «Але ми бачимо Ісуса, увінчаного славою й честю через те, що він зазнав смерті: Ісуса, який став трохи нижчим від ангелів, щоб через Божу благодатну волю скуштувати смерть за всіх людей».

Барклай: «Те, що ми бачимо, це Ісус. На короткий час він був зроблений нижчим від ангелів. Але тепер ми бачимо його увінчаним славою та честю через смерть, яку він постраждав, бо це був благодатний намір Бога, щоб Ісус мав відчувти смерть для всіх».

Філіпс: «Те, що ми насправді бачимо, це Ісус, який тимчасово став нижчим від ангелів (і таким чином підвладний болю та смерті), щоб, завдяки Божій благодаті, Він мав скуштувати смерть за кожну людину, тепер увінчану славою та честю. " (Філіпс чудово впорядковує відповідно до порядку появи, але при цьому розмиває точні зв'язки думок, згадані вище.)

Слово ... Розділ душі та духу Розділ 4:12-13

Текст (ASV): «12. Бо Слово Боже живе, і діяльне, і гостріше від усякого двосічного меча, і проникає аж до розділення душі й духа, суглобів і мозку, і швидко розпізнає 13. І немає створіння, яке б не було явним перед очима Його, але все наго та відкрито перед очима Того, з Ким ми маємо справу».

Ці вірші є кульмінацією наполегливого заклику до християн, під Христом, не робити помилки, яку зробив Ізраїль за Мойсея, і через непослух Божому слову втратив перспективу й обіцянку увійти в Ханаан і відпочити від єгипетської неволі та суворість їхньої подорожі

пустелею, яка була прообразом відпочинку в небесному Ханаані для всіх вірних дітей Божих, прообразом якої також була щотижнева субота, дана тілесному Ізраїлю.

У вірші 12 йдеться про суб'єктивний вплив слова Божого на наші серця, якщо ми дозволяємо йому належний доступ і дію. Вірш 13 описує порівнянну об'єктивну функцію частини самого Бога стосовно нас самих – що має бути сильною мотивацією, щоб дозволити Його слову впливати на наше життя.

1. «Слово Боже». Тут ця фраза, очевидно, стосується слова Божого, проголошеного через пророків (1:1). Ангели (2:2) і його Син (1:2; 2:3), а не Христу як втіленому Слову, як в Одкр.19:13 (пор. Іно.1:1,14; 2:Іно .1). Але вступне слово «для» робить його конкретне застосування пов'язаним із «суботнім відпочинком для народу Божого» (4:4), і зокрема щодо того, хто може чи не може входити в нього, як сказано через Мойсея (3: 5) і Давида (4:7) і тут через натхненного промовця Христа, автора Послання до євреїв (3:7 - 4:11), і, безсумнівно, також через інших його промовців (див. 4:1- 2, 11).

2. «Живий, та діяльний». Тобто, Боже слово є застосовним, зобов'язуючим і дієвим – так само сьогодні під і через Христа, як і в минулі часи – а в деяких аспектах навіть більше (див. 2:1-4; 10:26-31).

Христос є посередником кращого завіту з кращими обітницями, ніж старий завіт із тілесним Ізраїлем, посередником якого був Мойсей (8:6). У той час як Бог дав тілесному Ізраїлю сьомий день, його день відпочинку від створення, як щотижнева субота, був «тінною» чогось кращого, що має статися через Христа (Кол.2:16; пор. Євр.8:4-5). 9:11; 10:1).

Щотижнева субота не є обов'язковою для християн, тому що угода, яка вимагала її дотримання, була скасована після смерті Христа («Він відмінє перше, щоб встановити друге», 10:9), а щотижнєве дотримання суботи не було укладені згідно з новим заповітом за посередництва Христа.

Як уже було сказано, це була «тінь» чогось кращого, що прийшло через Христа — тінь суботнього відпочинку, який залишається для народу Божого (4:6) — кращий відпочинок для вірних тілесного Ізраїлю часів. минулого, а також духовного Ізраїлю цих останніх днів. Його буде введено, коли ми відпочинемо від наших робіт на землі, як Бог відпочиває від Своєї роботи створення небес і землі та її мешканців (Євр. 4:9-11; пор. Одкр.14:13).

І це для тих, хто «слухняний» «живому й діяльному» слову Бога всіх земних розподілів, але не для «неслухняних будь-якого розподілу».

3. «Гостріше всякого мечя обосічного» -- найпроникливіший вид. В Еф. 6:17, слово Боже названо «духовним мечем», який використовується в духовній боротьбі. Проте Слово Боже тут споглядається у зв'язку з його здатністю проникнути всередину кожної людини та піддати її інтроспекції.

4. «Пронизання аж до розділення душі й духа, суглобів і мозку».

«Душа» і «дух» часто використовуються як синоніми для «внутрішньої людини» проти «зовнішньої людини» (2 Кор.4:16). Але коли вони відрізняються один від одного, «душа» (psuche) стосується фізичної анімації, яку людина має спільно з тваринним творінням, а «дух» (pneuma) відноситься до тієї частини людини, створеної за образом Бога, що робить людину подібною до Бога в такий спосіб, яким тварини не є.

"Суглоби" - це здебільшого місце, де кістки підігнані та з'єднані разом, щоб полегшити рух відносно одна одної. І «кістковий мозок» використовувався в переносному значенні глибини душі, як Евріпід у 5 столітті до нашої ери, в Іполита 225, «щоб створити помірковану дружбу, а не до глибини душі» (Вінсент, Словознавство в Новий Завіт).

Таким чином, наведена вище фраза є образним виразом для глибин внутрішньої людини, проникнутої Словом Божим, і її частини, так би мовити, відкриті для самоспостереження – не тому, що вона відокремлює «душу» від «духу» чи "суглоби" від "кісткового мозку" - але що він проникає до "розділення" всіх цих частин, образно кажучи.

5. «Швидко розпізнає думки й наміри серця». Це далі й більш буквально виражає та визначає вищесказане, за винятком того, що «швидкий, щоб розрізнити», здається, не відповідає дієслівному прикметнику *kritikos* у грецькому тексті, що означає вмілий або здатний розрізняти чи судити. (Наше англійське слово «критик» походить від нього.)

«Слово продовжує ідею поділу. Від *krinein* до розділення або відокремлення, що переходить у значення судді, звичайного значення в Новому Заповіті, судження, що передбачає відсіювання та аналіз доказів. У *kritikos* ідеї розрізнення та судження змішані». (Вінсент, Word Studies.) Маючи належний доступ до роботи в людському серці, Слово Боже розкриває самій людині характер не лише її поведінки, але й «думок і намірів серця» — її власне серце.

«Крім того, це (каі), внутрішня операція слова, знаходить свою відповідність у шукаючому, неминучому дослідженні самого Бога, з яким ми маємо справу» (Маркус Доддс, у своєму коментарі до «Євреям» у The Expositor's Greek Testament). Цей додатковий факт викладено в наступному вірші таким чином:

6. «13. І немає жодного створіння, яке б не було явним перед Його очами: АЛЕ ВСЕ ГОЛЕ ТА ВІДКРИТО ПЕРЕД ОЧАМИ Того, З КИМ МИ МАЄМО РОБИТИ» — або перед Ким ми повинні дати звіт.

Отже, серед усього іншого, Бог знає навіть наші найпотаємніші реакції та ставлення до Його СЛОВА, навіть якщо нам вдається тримати їх у таємниці від багатьох чи всіх наших ближніх. І це має бути найбільш ПОТУЖНОЮ мотивацією для того, щоб З РАДІСТЬЮ дозволити їй ПОВНО ВЛАДУВАТИ в нашому житті, щоб не втратити перспективу суботнього відпочинку, обіцяного всім СЛУХНЯНИМ дітям Бога після того, як наші праці та життя на землі закінчаться.

Вчення про хрещення **«Охрещений за мертвих» Розділ 6:2**

Це для того, щоб обговорити питання про те, чи розділ 6:2 мав на меті включати «хрищених за мертвих» (1 Кор.15:29). Хоча він, можливо, не був призначений для цієї мети, для нас не буде недоречним обговорювати це у зв'язку з ним.

Оскільки вірша 30 вводить ще один аргумент такого ж роду (який продовжується до версії 32), або, як вважають дехто, може навіть бути частиною того самого аргументу, ми наведемо обидва разом, але приділимо більшу увагу до т.29.

Текст Святого Письма (ASV)

29 Інакше що робитимуть ті, що хрестяться за мертвих? Якщо мертві зовсім не воскресають, то чому за них хрестяться? 30 чому ми також щогодини піддаємося небезпеці?

Це те, що називається аргументом *ad hominem* -- тобто для людини -- викриваючи, у цьому випадку, невідповідність між практикою та фактом, якщо немає воскресіння мертвих.

Це робить очевидним (1) те, що деякі люди десь, якщо не в Коринті (де це майже мало б бути, щоб аргумент *ad hominem* був ефективним проти помилок), «христилися за мертвих», що б це не означало; (2) що письменник сприймав як належне те, що його читачі були ознайомлені з цим фактом; також (3) що це не було загальною практикою, оскільки тих, хто займався цим, позначали як «вони», що, здається, також виключає автора. Проте (4) не висловлено жодного засудження, що здається трохи дивним, якщо воно було неправильним, особливо якщо це було в Коринті, оскільки загальною метою Послання було виправити моральні, духовні та доктринальні відхилення в церкві. там.

Хоча перші читачі Павла зрозуміли б історичне середовище його аргументації без будь-яких подальших уточнень з його боку, ми сьогодні не маємо такої переваги. І його відсутність, а також гнучкість слова, перекладеного як «для» у виразі «для мертвих», породили майже нескінченну кількість теорій (від 30 до 40), деякі з яких явно хибні, інші майже достовірні, але жодна з них не є остаточною або остаточною. вирішальним.

Тож найкраще, що ми можемо зробити, здається, це (1) звернути увагу на найбільш практичні з них для нашого розгляду, з будь-якими коментарями, які здаються доречними, а також (2) звернути увагу на використання грецького слова *huper*, також транслітерованого гіпер, і перекладено «для» у виразі «хрещений за мертвих» -- що ми зробимо у зворотному порядку.

У буквальному сенсі *хупер* означає понад, понад або поза. Але в Новому Завіті, а також у LXX, воно зустрічається лише в не буквальному сенсі.

*Хупер*в Новому Завіті

Хупермає 160 випадків у Новому Завіті. У 134 з них воно зустрічається зі словами в родовому відмінку, включно з нашим текстом; і в 104 це перекладено «для» у KJV; у 12, "з"; у 8, «заради»; у 3, "від (свого) імені"; у 2, "за (свого) замість"; у 5, різне -- по одному з наступного: "від (свого) боку (Мк.9:40); «щодо» (Рим.9:27); «до» (2 Кор.7:7); «заради» (Фил. 1:29а); «через» (2 Фес.2:1).

Хуперз знахідним відмінком зустрічається 20 разів, перекладається «над» 12 разів; "більше ніж", 3 рази; «ніж» 2 рази; «поза межами» один раз (2 Кор.8:3); «до» один раз (2 Кор.12:13); «над», один раз (Еф.1:22).

Хуперяк прислівник зустрічається 6 разів, перекладається як "дуже головний" 2 рази; «більше», один раз (2 Кор.11:23); «надмірно», один раз (Еф.3:20б); «надзвичайно», один раз (1 Фес.3:10); «дуже високо» один раз (1 Фес.5:13).

Хуперз родовим відмінком, як визначено Arndt & Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature: (a). для, від імені, заради когось або чогось; (б). З родовим відмінком речі, щоб зробити все, що розглядається для неї; (с). На місці, замість, на ім'я. (Іноді це зливається з від імені, заради.); (d). На позначення РУХОВОЇ ПРИЧИНИ або ПРИЧИНИ,* через, заради, заради; (е). вище і поза можливим у hyper tes eudokias (Фил.2:13); (f). Про, щодо (про еквівалент peri, і часто замінює в MSS).

Хуперз акузативом: у значенні перевершувати, перевершувати, понад, понад, понад.

Хуперяк прислівник: більше (2 Кор.11:23). (Див. переклад вище.)

*Таєр так само: «4. З СПУСКУВАЛЬНОЇ або РУШІЙНОЇ ПРИЧИНИ; через будь-яку особу чи річ заради будь-якої особи».

Вибрані тлумачення

1. Хрещення уповноважених за померлих. «Єдине розумне пояснення полягає в тому, що серед деяких християн у Коринті існувала практика хрещення живого християнина замість якогось намереного, який помер до того, як йому було надано це таїнство. Така практика існувала серед маркіонітів у другого сторіччя [Маркіон процвітав близько 144 р. н.е.], а ще раніше серед секти під назвою «Керинф» [Церінф процвітав близько 100 р. н.е.]. помер 407 р. н.е.] дає такий опис цього: -- «Після того, як катехумен (тобто той, хто готувався до хрещення, але насправді не був охрещений) помер, вони ховали живу людину під ліжком покійного; потім прийшли до ліжка по померлому вони говорили йому, і він нічого не відповідав, інший відповів замість нього, і тому вони охрестили «живого за мертвого». Чи святий Павло тим, що він тут каже, схвалює марновірство практика? Звичайно ні. Він ретельно відділяється від коринфян, до яких відразу звертається, від тих, хто прийняв звичай. Він більше не вживає ні першої, ні другої особи; це «вони» в цьому уривку. Це не доказ для інших; це просто argumentum ad hominem. Ті, хто так чинять і не вірять у воскресіння, спростовують себе. Цей звичай, ймовірно, виник серед намерених євреїв, які звикли до чогось подібного у власній вірі. Якщо єврей помирав, не очистившись від якоїсь церемоніальної нечистоти, на якійсь живій людині проводили необхідне обмивання [sic], і мертві вважалися чистими» (Коментар Еллікотта до всієї Біблії, кінець 19 століття нашої ери).

«Якщо мертві не воскресають, то що зроблять ті, хто хреститься за мертвих?» (вірш 29) – це питання, безсумнівно, відчуло на собі повну силу, але яке ми не знаємо.

«Простий зміст цих слів, однак, здається, вказує на хрещення за допомогою заступника, під час якого живий друг отримав хрещення як заступник для особи, яка померла без хрещення... Тоді, як і зараз, іноді траплялося, що на 3 наближення смерті думки невіруючих людей були рішуче звернені до християнської віри, але перед тим, як можна було вчинити хрещення, хрещення, як правило, відкладалося до молодості або навіть до середнього віку, щоб досягти великого Багато гріхів могло бути змито під час хрещення, або що менше могло заплямувати душу після нього, але, природно, іноді траплялися прорахунки, і раптова смерть передбачала довгострокове хрещення. Хтось, хто був переконаний у вірі покійного, відповів за нього і хрестився замість нього». (В. Робертсон Ніколл, ред., The Expositor's Bible, початок 20-го століття нашої ери)

ПРИМІТКА. Незважаючи на правдоподібність, у наведених вище цитатах міститься багато припущень. Зокрема, невідомо, чи виросла вона пізніше з його творів, як багато хто вважає. Гнучкість слова «для» (hyper) аж ніяк не обмежує мовні можливості або ймовірність проксі-хрещення.

2. Хрещення живих навернених для об'єднання з Христом. «Деякі розуміють самого нашого Спасителя. Чому людей хрестять в ім'я мертвого Спасителя, Спасителя, який залишається серед мертвих, якщо мертві не воскресають? Але, я вважаю, це абсолютно одна, коли hoі nekron означає більше, ніж одна мертва людина; це значення, якого більше ніде немає». (Коментар Метью Генрі, перша половина 18 століття нашої ери)

ПРИМІТКА: Попередня фраза, на яку посилається Метью Генрі та перекладається як «мертвий», є множиною, а не одиною, у грецькому тексті, що, за його словами, малоімовірно стосується Христа – і, безсумнівно, це правильно.

3. Хрещення живих навернених для об'єднання з Христом і померлими християнами. «Якщо мертві не воскресають, чому тоді цих навернених ховають у хрещенні за їхній рахунок або з огляду на них? Рим.6:3-11 робить значення Павла в цьому уривку дуже зрозумілим. Мертві — це клас, який Христос є головою і першим плодом до воскресіння. Через хрещення ми символічно об'єднуємо себе з цим класом, а отже, і з Христом, і ми робимо це через надію, що ми воскресемо з цим класом через силу Христа (Рим.6: 5) Але якщо мертві взагалі не воскресають, то чому навернені повинні бути з'єднані з ними через символічне поховання, або з посиланням на них? Коментатори, які належать до церков, які замінили хрещення окропленням, роблять сумний хаос у цьому уривку, втративши з поля зору символічне значення хрещення - єднання наверненого з мертвим і похованим Христом як їх головою. і перші плоди до життя - вони не знають, як витлумачити слова апостола, і в розпачі стверджують, що християни мали звичку хреститися замість своїх друзів, які померли без хрещення. Довгий час після того, як Павло написав, подібне неправильне розуміння цього уривка спонукало послідовників як Маркіона, так і Керінфа до практики подібного хрещення; але практика виросла зі слів Павла, замість того, щоб його слова були викликані практикою» (Макгарві і Пендлтон, до Фессалонікійців, Коринфян, Галатів і Римлян, опубліковано в 1916 році, але написане до Римлян 8 до 16 липня 1908 року.

ПРИМІТКА: Рим.6:3-11 дійсно говорить про те, що ми в хрещенні «з'єднані з (Христом) подібно до Його смерті» і «будемо подібні до Його воскресіння». Але в ньому не згадуються

померлі християни, які були б «вони» або «вони» (третя особа) — лише «ми» або «наші» (перша особа, охоплюючи всіх, хто «охрещений у Христа») і «його». , "його" або "Христос" (третя особа, а не мертві, які також перебувають у Христі - до якого ми не підтримуємо зовсім такі ж стосунки, як із Христом, про якого йдеться в Римлянах). У зв'язку з цим важко зрозуміти, як римський уривок робить «дуже зрозумілим» значення слова «хрещені за мертвих» у 1 Кор.15:29-30, де Павло говорить про «ми» (себе та інших у його категорія), на відміну від «вони» іншої категорії (які «хрещені за мертвих»). Таким чином, здається, що він не був «хрещеним за мертвих» у сенсі останнього уривка, тоді як, згідно з Макгарві та Пендлтоном, він був таким чином хрещений — явне протиріччя.

4. Хрещення навернених з метою воскресіння мертвих. «Грецькі тлумачники вважали, що йдеться про мертвих (hyper у значенні регі так часто, як у 2 Кор. 1:6), оскільки хрещення є похованням і воскресінням (Рим. 6:2-6)». (Робертсон, Ілюстрації зі слів у Новому Завіті, 1931.)

«Грецькі тлумачники вважали слова мертві еквівалентними воскресінню мертвих, а хрещення — проявом віри в доктрину воскресіння». (Вінсент, Словознавство в Новому Завіті, 1890 р.)

ПРИМІТКА: якщо під «мертвими» Павло мав на увазі «воскресіння мертвих», чому він, здається, виключає себе з тих, хто так вірить, кажучи «що мають робити» ті, хто хреститься за мертвих?» замість «що ми зробимо?»

5. Хрещення навернених в надії на воскресіння мертвих. «Мета, обсяг і зв'язок допускати лише одне значення: якщо мертві не воскреснуть, що робитимуть ті, хто хреститься в надії на воскресіння?...

«Оскільки вони померли, вони хрещені для свого благополуччя після смерті. Якщо вони не воскресли з мертвих, чому їх хрестили, щоб підготувати їх до воскресіння?»

«[Немає сумніву, що йдеться про певну дію, здійснену в очікуванні майбутньої вигоди для себе (виділено додано), яка була б втрачена, якби мертві не воскресли. І наведена тут точка зору відповідає аргументу та узгоджується з контекстом ... Передбачаючи, що віра коштуватиме їм втрати всього, можливо, самого життя, деякі люди, прийнявши хрещення, зробили це, фактично кажучи разом з апостолом: «Ми, які живемо, завжди віддаються на смерть задля Ісуса. ' (2 Коринфянам 4:11). Отже, це означає: що станеться з тими, хто, охрестившись, робить це, знаючи, що це може підтвердити їхній смертний вирок, якщо мертві не воскреснуть?]]» (Lipscomb and Shepherd, 1 Corinthians). , 1935.)

ПРИМІТКА: Це дуже схоже на № 4 вище, але більш пізні екзегети. Перші два абзаци – Девід Ліпскомб, а абзац у дужках – Дж. В. Шеперд. Хоча те, що каже Ліпскомб, належним чином описує всіх глибокодумних навернених, а те, що каже Шеперд, є ще більш описовим, і, безсумнівно, належним чином, більшості, якщо не всіх навернених, які усвідомлюють, що ризикують своїм життям, хрестившись у Христа, це саме по собі не є доказом це значення Павла. І це, здається, не так, оскільки він, здається, виключає себе з тих, що мав на увазі і описував.

6. Хрещення нових прихованих замість християн, які нещодавно замучили. «Інакше, якби це [воскресіння мертвих] було не так, що мали б робити ті, хто охрестився на знак свого прийняття християнської віри в кімнаті мертвих, які щойно впали у справі Христа, але ще підтримані послідовністю новонавернених, які негайно пропонують себе заповнити їх місце, як ряди солдатів, які просуваються до бою в кімнаті своїх товаришів, які щойно були вбиті на їхніх очах? мертві взагалі не воскресають, чому вони все-таки хрещені в кімнаті мертвих, як радісно готові, ризикуючи своїм життям, підтримувати справу Ісуса у світі? І справді, як могла моя поведінка? можна розглядати в будь-якому іншому світлі, але припустимо, що ми діємо з твердим і керівним поглядом на цей великий принцип і цю славетну надію, чому б інакше ми щогодини наражалися на стільки небезпек у служінні Учителю, з якого видно, що ми? не очікуєш ніяких світських винагород?" (Філіп Доддрідж, *The Family Expositor*, 15-е видання, 1845 р.)

ПРИМІТКА: Слово *hyper* піддається такому тлумаченню з лінгвістичної точки зору. Але ми не маємо жодних доказів історичного контексту, який би підтверджував, як-от аргумент *ad hominem* у Коринті під час або до 1-го Послання до коринтян, або де-небудь ще в такому великому масштабі до того часу, коли було сказано, що кров мучеників був «насінням царства».

Тим не менш, Павло наводить аргумент *ad hominem* стосовно себе, як згадано вище, але, мабуть, не для того, щоб включити себе до тих, про кого він говорив як про «хрещених за мертвих», як, здається, мається на увазі вище, бо він говорив їх як «вони», а не «ми».

Тим не менш, через характер його місії, він сам щодня був під загрозою смерті. Пізніше, у 2 Кор.1:8-11 і знову в 11:23-33, він описує свої небезпеки та страждання. Книга Дії також детально описує багато таких (9:22-25, 28-30); 14:19-20; 19:23-41; 21:27-36) -- і власне мученицька смерть Степана (7:54-60) і апостола Якова (12:1-2) -- але поки що немає широко розповсюджених мученицьких смертей, і жодних задокументованих випадків у Коринті немає.

7. Хрещення через тих, хто вже не живе. «Павло має на увазі скоріше звичайний, справді нормальний досвід, що смерть християн веде до навернення тих, хто вижив, насамперед «заради померлих» (улюблених померлих) і в надії на возз'єднання, звернення до Христа -- напр., коли вмираюча мати завойовує свого сина закликом: «Зустрінь мене на небі!» Такі заклики та їхні часті спасильні наслідки є сильним і зворушливим доказом віри у воскресіння; деякі недавні приклади такого роду, можливо, свідчать про те, що Павло називає таких навернених «хрещеними за мертвих», оскільки Хрещення запечатує нового віруючого. Доручає його християнському життю, з усіма його втратами і небезпеками відпочинок буде приглушений, без воскресіння; він зрадить їх (Рим.5:5). (GG Findlay, *The Expositor's Greek Testament*, ed., W. Robertson Nicoll, початок 20 століття нашої ери)

ПРИМІТКА. Це точно відповідає одному з визначень *hyper* із родовим відмінком, а саме: «позначати рухову причину або причину через, заради, для» (Arndt & Gingrich); "спонукальної або рухової причини; через, заради будь-якої особи чи речі" (Thayer).

У більшості випадків навернення до Христа та хрещення в Христа якась інша особа чи особи були головною проміжною та рушійною причиною. І в деяких випадках зазначена особа чи особи померли до самого хрещення. У такому випадку, якими б не були деталі, навернений був охрищений у дуже реальному сенсі через або через цю особу чи осіб. Ми не можемо точно знати, чи це мав на увазі Павло. Але це цілком могло бути — чого цей письменник не може сказати з такою ж упевненістю щодо будь-якої іншої відомої йому інтерпретації.

Висновок

Незалежно від того, чи входило «хрещення за мертвих» до «вчення про хрищення», згаданого в Євр.6:2, воно, безсумнівно, не включало потурання хрещенню за посередників або замісника, як це практикують деякі єретичні секти. у ранніх християнських століттях і мормонами в наші дні. Бо Писання чітко пояснює, що кожен має бути суджений і винагороджений відповідно до його вчинків (Мат.16:27; Одкр.2:23; 20:12, 13; 22:12) -- і за вчинками кожного в тіло (2 Кор. 5:10) -- ні після смерті, ні в тілі іншого.

Вівтар чи цензор?

Розділ 9:4

В американській стандартній версії Послання до євреїв 9:4 говориться, що Святее Святих «має золотий жертовник кадила» разом із ковчегом заповіту» та іншими предметами, але на полях написано: «Або кадильницю». І в версії короля Якова, і в деяких інших читається "золота кадильниця". проблема, яку нам добре визнати, незалежно від того, чи думаємо ми чи інші маємо її рішення чи ні.

Виявлена проблема

(1) У прийнятому грецькому тексті Послання до Євреїв у Писаннях Нового Завіту немає жодної згадки про «вівтар фіміаму» у Святому місці, на відміну від Святого Святих, тоді як у Старому Завіті це помітна риса. текст. (2) У тексті Старого Завіту також немає жодної згадки про «золоту кадильницю» ні у Святому, ні у Свята Святих Скинії, як у тексті до Євреїв у перекладі короля Якова, хоча використовувалася кадильниця. для кадиння первосвященником «всередині завіси» (Левит 16:12-13) -- тобто всередині Святого Святих, куди він входив раз на рік.

Як коментує Макнайт у своїх Апостольських посланнях: «Апостол міг [курсив додано, тому що він також міг і не] дізнався від священників, що кадильниця, яку використовував первосвященик у день спокути, була із золота, і що це було залишено ним у внутрішній скинії, так близько завіси, що, коли він збирався служити наступного року, просунувши руку під завісу, він міг витягнути її, щоб наповнити її палаючим вугіллям, перш ніж він увійде в самий святе місце для кадиння відповідно до вказівки, Левіт.16:12,13».

Але, якщо це так (навіть якщо немає доказів цього в Святому Письмі), все ж є яскравий факт, що в Посланні до Євреїв не згадується «кадильний вівтар», як у Святому місці, як у тексті Старого Завіту, і ні у тексті Старого Заповіту згадується про те, що такий жертовник знаходився в Святих Святих. І нам все ще залишається шукати найпростіше пояснення, яке

пояснює більшість у найбільш задовільний спосіб. Отже, ми починаємо з відповідних текстів Старого Завіту, а потім рухаємося далі.

Відповідні тексти Старого Завіту

1. Вихід 25-27; 30:1-21 (додатково), Інструкції щодо виготовлення та використання скинії, її меблів і подвір'я: (а) святилище або скинія (25:1-9); (б) Ковчег із поміщенням у ньому свідченням (25:10-16); (с) ковчег із херувимами над ним, розміщений на ковчезі (25:17-22); (d) Стіл з хлібами представлення (25:23-30); (е) Свічник з його лампадами (25:31-40); (f) Завіси для покриття скинії (26:1-14); (g) дошки, обкладені золотом, для стін (26:15-30); (h) Завіса, щоб відокремити Святеє і Святеє Святих, з ковчегом і його віком у Святих Святих, а також зі столом і свічником «без завіси» відповідно на південній і північній сторонах СВЯТИХ (26 :31-35); ЩИРА для дверей намету (26:36-37) -- через яку входили до намету; Жертовник цілопалення, покритий міддю (27:1-8), щоб поставити на подвір'ї скинії перед дверима намету; Суд скинії (27:9-19).

ДОДАТКОВО: (а) Жертовник кадила, покритий золотом і розміщений «перед завісою [NIV, «перед завісою»], що біля [NIV, «перед»] ковчегом свідчення, перед милістю- крісло, що над свідоцтвом» (30:1-10), що може означати, що він був зосереджений у Святому місці, як ковчег і ковчег милості, ймовірно, були зосереджені в Святих Святих — отже, в передній частині скинії, яка була аналогом тієї частини «храму Господнього», де Захарія, священник (але не первосвященик) і батько Івана Хрестителя, кадив фіміам, і де знаходився «вівтар фіміаму» (Лк. 1). :8-11) -- тобто у СВЯТОМУ МІСЦІ, а не у Святих Святих, куди міг увійти лише первосвященик; (б) Умивальник, зроблений з латуні, розміщений поза наметом зборів і між ним і жертовником (всепалення), щоб Аарон і його сини (первосвященик і священники) мили свої руки і ноги перед служінням або всередині намету. або на вівтарі ззовні (30:17-21).

2. Вихід 40:1-8, Інструкції щодо встановлення скинії та розміщення меблів: (а) задня скинія намету зборів (вірші 1-2); (б) Помістіть ковчег свідчення в Скинію та закрийте його ЗАВАЛОМ (вірш 3), що помістить його всередину завіси, а отже, у Святеє Святих; (с) Внести стіл і свічник (вірш 4); (d) Помістіть золотий жертовник для пахоців перед ковчегом свідчення (який буде поруч із завісою та, ймовірно, по центру, а не по обидва боки від Святого місця, так само, як ковчег, ймовірно, був у центрі Святого Святих) , і поставити заслону ДВЕРЕЙ до скинії намету зборів (вірш 5) -- таким чином буде розміщено стіл, свічник і жертовник фіміаму між двома заслонами або всередині Святого місця; (е) Встановити жертовник цілопалення перед дверима скинії (вірш 6) -- який буде поза скинією; (f) Поставте умивальницю між скинією зборів і жертовником і налийте в неї води (вірш 7); (g) Встановіть СУД довкола та повісьте ЕКРАН воріт (тобто воріт) суду (вірш 8).

3. Вихід 40:17-33, Розповідь про підняття скинії та розміщення її меблів: (а) сама скинія була піднята (вірші 17-19); (б) «Свідоцтво» поклали в ковчег, над ним поставили ковчег милості, і вони були поміщені в Скинію та закриті ЗАВАЛЮ (вірші 20-21) — таким чином відокремлюючи їх від того, що згадується далі; (с) Стіл (для хлібів показних), розміщений у Скинії на північній стороні «без завіси» (вірші 22-23) -- тобто у Святому місці, відділеному від Святого Святих завісою; (d) Свічник, розміщений на південній стороні Скинії навпроти столу з хлібами представленими на північній стороні (вірші 24-25); (е)

Золотий жертвник для пахощів, розміщений у наметі зібрання «перед завісою» (вірш. 26027), тобто «перед завісою» (NIV), яка відділяла Святе місце від Святого Святих; (f) ЩИРА дверей (дверного отвору) до Скинї була розміщена (вірш 28) -- відокремлюючи Святе Місце та його меблі від зовнішнього двору; (g) Вівтар всепалення, встановлений біля дверей скинї (вірш 29), але поза нею; (h) Умивальник, розміщений між наметом зборів і жертвником, де Аарон і його сини (первосвященик і священики) мили свої руки і ноги, коли вони входили в намет зборів і коли підходили до жертвника (всепалення) (проти 30-31); (i) ДВІР довкола скинї та вівтаря встановлено, а також встановлено ПЕРЕКЛАД воріт подвір'я (вірш 33).

Грецький текст Послання до Євреїв 9:4

Грецьке слово, перекладене в старих версіях як «кадильниця», а в більшості нових версій як «вівтар», є *thumiaterion*, від *thumiaō*, щоб спалювати пахощі. Воно зустрічається в Новому Завіті лише в цьому уривку, а в LXX (грецький переклад Старого Завіту) лише двічі, у 2 Хронік 26:19 та Єзекїїля 8:1, і в обох місцях говориться, що воно відбувається в руку, і в усіх версіях Старого Завіту, про які я знаю, переклад у цих уривках є «кадило». Крім того, «у написах, папірусах і класичній грецькій мові значення туміатеріону, здається, означає кадильницю» (Коментарі Нового Заповіту Тіндейла [1960] до Євреїв 9:4).

Звичайним словом у LXX для позначення «вівтаря», а також у Новому Завіті є таким чином «іастеріон», що є вагомою підставою для перекладу іншого слова як «кадильниця» в Посланні до Євреїв, а також у 2 Хронік та Єзекїїля, оскільки старші версії робити. І, оскільки автор Послання до Євреїв використовує переважно LXX у своїх посиланнях і цитатах зі Старого Завіту, доводи для перекладу *thumiaterion* як «кадильниця» стають ще сильнішими. Насправді Тлумачний словник слів Нового Завіту Вайна (Нове однотомне видання, 1952), авторитетна та широко використовувана робота, під назвою «КАДИЛЬНИЦЯ» не згадує жодного іншого значення останнього грецького слова.

Проте проти таких міркувань є той факт, що Філон (помер близько 50 р. н. е.) та Йосип Флавій (помер близько 95 р. н. е.), обидва частково сучасники автора Послання до євреїв і обидва відзначили, що єврейські автори використовували грецьку мову, використовували туміатеріон, коли говорили про золотий вівтар разом із свічником і столом у святині. Пізніше два інших письменники, Климент Олександрійський (помер у 215 р. н. е.) та Оріген (185?-245 р. н. е.) зробили те саме. Це вказує на можливість того, що це слово просто означало або принаймні означало знаряддя чи місце, пов'язане з приношенням пахощів, і тому могло означати або «кадильницю», або «вівтар», який використовувався для спалювання пахощів, і що автор Послання до євреїв вживає його в останньому значенні — ця точка зору відображена в більшості сучасних перекладів.

Крім того, згідно з «Греко-англійським лексиконом Нового Завіту» Тейєра, і Філон, і Йосип Флавій, згадані вище, використовували туміатеріон і суціастеріон взаємозамінно для золотого вівтаря пахощів — часами одне, іноді інше. Крім того, згідно з Грецьким заповітом Тлумача, два грецькі переклади Старого Заповіту на іврит — Теодотіона, приблизно в середині 2 століття нашої ери (до 160 року), і Сіммаха, приблизно на початку 3 століття (200-ті роки нашої ери) --- обидва використовують туміатеріон для «вівтаря пахощів» у

Вихід 31. (Однак цитата розділу, очевидно, є друкарською помилкою, і її слід виправити, щоб читати Вихід 30 — вірші 1-10 є частиною, яка застосовна) .

Погоджуючись із тим, що ми визнали вище як можливість, тепер необхідно зазначити, що Теєр каже, що *thumiaterion* належним чином відноситься до «посуду для обкурювання або спалювання пахощів». У літературі також сказано, що це слово означає «власне місце або посудину для спалення ладану» і «зазвичай кадильницю», але вони додають: «Однак жертovníк для кадила в Нб 9:4 (як Hdt.2,162; Aelian, VH12,51; про вівтар кадила в єврейському храмі: Rer.220; Jos., Bell.3,147 , у своєму «Словнику грецького заповіту, проілюстрованому з папірусів та інших нелітературних джерел», цитують кілька джерел 2-го століття про його використання, у деяких з яких йдеться про кадильницю «очевидно», і «в багатьох контекстах ми не можемо сказати, чи була кадильниця стаціонарною чи рухомою» - тобто чи вона буде розглядатися як жертovníк чи як кадильниця з точки зору наведених вище визначень.

Таким чином, підсумок і суть вищесказаного полягає в тому, що автор Послання до Євреїв цілком певно міг використати грецьке слово, яке він використав, у значенні «вівтар фіміаму», але не доводить, що він це зробив. Однак якщо він це зробив, це лише вирішує одну проблему, створюючи іншу: (1) Це позбавляє нас від необхідності думати, чому він опустив згадку про предмет меблів для шкіни, який згадується так само помітно, як у Старому Завіті, і заміна «золота кадильниця», яка взагалі не згадується в старозавітних писаннях як предмет шкіни; але (2) він асоціює «золотий жертovníк кадила» зі Святим Святих, тоді як у старозавітних писаннях його місце розташування є Святим місцем.

Отже, якщо не може існувати така асоціація в якомусь сенсі без того, щоб вона фізично була «у» Святому Святих, ми все одно маємо протиріччя між текстом Послання до Євреїв і текстами Старого Завіту. У тексті Послання до євреїв 9:4 говориться, що Святее Святих «має» «золотий жертovníк пахощів» (якщо цей переклад правильний), тоді як старозавітні докази переконливі, що вівтар пахощів був розташований у Святому місці. поряд із завісою, що відділяє його від Святого Святих, але не «в» самому Святому Святих.

Таким чином, ми стикаємося з питанням щодо того, чи є вислів «мати (*echousa*) золотий жертovníк фіміаму» достатньо вичерпним або гнучким, щоб визнати значення приналежності в певному сенсі, не обов'язково мати його всередині. Або це вимагає від нас розуміння того, що автор має на увазі поза будь-яким сумнівом, що «вівтар фіміаму» справді був у Святому Святих? Відповідь на це питання має вирішальне значення для будь-якого задовільного вирішення проблеми, поставленої на початку цього огляду.

Трохи поміркувавши, видається необхідним визнати можливість незалежно від того, визнається ймовірність чи ні. У кожного з нас є серце, печінка і легені в порожнині тіла, а також руки і ноги як придатки поза тілом. І в тому ж сенсі «золотий жертovníк кадила» безсумнівно міг би вважатися додатком Свята Святих, хоча і не просторово всередині нього. І це ми помітимо пізніше.

Але на даний момент ми все ще маємо питання: яке найпростіше пояснення пояснює більшість у найбільш задовільний спосіб? І відповідь, що стосується кожного, певною

мірою залежатиме від ставлення людини до писань та їх авторів-людей. Є два основних типи підходу, які ми хочемо розглянути з боку тих, хто вважає, що «вівтар фіміаму» замість «кадильниці» є правильним перекладом у цьому уривку, окрім двох інших, які ніколи не набули великого поширення. Почнемо з останнього.

Намагання пояснити очевидне протиріччя

1. Можливе посилення на храм Соломона замість скинії (1 Царів 7:48-50; 2 Хронік 4:19-22): Це правда, що «кадильниці» («кадильниці», американська стандартна версія) згадуються як такі, що були в Соломоновій книзі. Храм, але як частина розкішних меблів Святого Місця (якщо вони не зберігалися деінде в «домі Бога», але використовувалися у Святому Місті та, можливо, також деінде) -- не як у Святих Святих, що називається «оракул». Останній описується лише у 8-му розділі 1 Царів і 5-му розділі 2 Хронік, відповідно, і там не згадується як такий, що має будь-які меблі, окрім ковчега заповіту та херувимів, які його покривають. (Див. вірші 6-8 і 7-8, відповідно, у вищезгаданих розділах.)

Предмети стаціонарних меблів для Святого місця вказані як (1) золотий жертовник, (2) стіл для хлібів представлених і (3) свічники (їх десять замість одного, як у скинії, і розташовані «перед оракулом»). а не на південній стороні, як у Скинії). І аксесуари перераховані як квіти та лампи (частини або запасні частини світильників або «свічників»), а також щипці, чашки, щипці, тази, ложки та каструлі («кадильниці», переклад короля Якова, «попільники» в margin) -- все із золота. Вважається, що більшість аксесуарів використовувалися для обслуговування лампадок і вівтаря кадила, а також, можливо, столу для хлібів.

До речі, єврейське слово (*machtab*), використане у наведених вище уривках і перекладене як «кадильниця»/«попільничка» (KJV або «каструля» (ASV), не те, що зустрічається в 2 Хронік 26:19 та Єзекіїля 8: 11, а саме *miqtereth*, перекладене *thumiaterion* в LXX і «кадильниця» в англійських версіях. У вищезгаданих уривках немає ані золотого *miqtereth*, ані золотого *machtab*, про які йдеться як про «оракул» або Найсвятіше. Місце Храму Соломона Отже, ці уривки не пропонують жодної допомоги у вирішенні проблеми Євр.

2. Wilson's Emphatic Diaglott (1864): це твір, заснований на редакції Грісбахом грецького тексту та різних прочитаннях Ватиканського рукопису, названого так через те, що він знаходився у Ватиканській бібліотеці принаймні з 1481 року. Євреям 9:2, Вілсон пояснює у виносці так: «Читання Ватиканського MS. Було прийнято як рішення загальновизнаної проблеми та як ідеальне узгодження з Мойсеевою розповіддю». І він передає це так: "Була приготовлена перша скинія, в якій були і свічник, і стіл, і хліби присутності, І ЗОЛОТИЙ ЖЕРТВНИК КАДИЛА [додані великі літери]; це називається Святе місце". І він опускає згадку у вірші 4 про Святих Святих, "що має золоту кадильницю".

Це справді узгоджується з оповіддю Мойсея. Але здається, ніби це єдине подібне читання з усього розмаїття рукописів, що збереглися; і Весткотт і Хорт, які дуже високо цінували Ватиканський рукопис (на думку дехто, надто високо), у своєму Новому Заповіті грецькою мовою включили його до свого «Списку вартих уваги відхилених прочитань» замість свого грецького тексту. Хоча вони свідчать про використання грецького слова *thumiaterion* у 9:2 і його пропуск у 9:4. Отже, це ставить емпатичний діаглотт Вільсона на бік тих, хто

перекладає слово "вівтар фіміаму" так само, як і "кадильниця". , " відповідно до контексту. Але він має таку нескінченно малу підтримку, що спиратися на нього вкрай ненадійно.

(ПРИМІТКА: Хоча існує кілька джерел щодо наступних двох підходів до вирішення очевидної суперечності між текстом Послання до Євреїв 9:4, як він зустрічається в загальноприйнятих грецьких читаннях, і текстами Старого Завіту на цю тему, ми виберемо лише один як репрезентативний решти у відповідних категоріях.)

3. Кембриджський коментар до нової англійської Біблії (1967): «Вихід 30:6 каже, що [вівтар фіміаму] стоїть «перед завісою... перед віком милості, а Вихід 40:26 показує, що це означає поза завісою, здається, наш автор слідував Виходу 30:6 і вважав, що золотий вівтар знаходиться всередині завіси».

Це еквівалентно тому, що «наш письменник» справді використав «мати» у значенні мати «вівтар кадила» у Святому Святих, але неправильно зрозумів старозавітне Писання, якого він дотримувався, і тому помилився. Однак це не дає йому заслуги в тому, що він був (а) божественно натхненним (чого, ймовірно, коментатор, будучи лібералом, не мав на меті робити), або (б) проникливим дослідником писань Старого Завіту, про що свідчить його послання. йому бути (якщо не натхненний). Це еквівалентно тому, що він або (1) не знав, що старозавітні писання описують вівтар фіміаму як розташований у Святому, а не у Святих Святих, або знав, що деякі з них знають, (2) вважав, що вони помиляються, — і те, і інше, безсумнівно, немислиме, якщо існує будь-яке інше рішення — яке, як ми переконані, є. Отже, наведене вище пояснення слід категорично відкинути.

(ПРИМІТКА: наступна цитата є уривком з одного довгого абзацу в оригіналі, але тут вона буде поділена на кілька підабзаців, щоб легше було розділити та зрозуміти послідовність думок. Хоча вона також надає перевагу перекладу «вівтаря». ладану" замість "цензора", він представляє зовсім інше обґрунтування, яке не має заперечних якостей, представлених вище, незалежно від того, чи є цілком точним у всіх деталях, чи ні. Він енергійно аргументує свою тезу з різних точок зору, і рекомендовано для серйозного розгляду, перш ніж прийняти чи відкинути його основну ідею та тези.

4. Перевидання The Pulpit Commentary (1950): «Між ними [столом для хлібів вистави та золотим свічником], близько до завіси, стояв золотий жертovníк кадила; який, проте, не згадується тут як частина меблів «перша скинія», яка асоціюється з «другою», з причин, які ми побачимо. «Друга завіса» була між святим місцем і свята святих (Вих. 26:35), завісою біля входу. про святе місце (Вих. 36:37), яке розглядається як перше, про внутрішнє святилище за завісою говориться, що воно має (echousa) насамперед «золоту кадильницю», як слово thumiaterion перекладається в AV. (так само у Вульгаті, thuribulum).

«Але це, безперечно, означає «золотий вівтар фіміаму», хоча він стоїть локально поза завісою. Бо (1) інакше не було б жодної згадки про цей вівтар, який був таким важливим у символіці Скинії, і тому видатний у П'ятикнижжі, з якого взято весь опис.

«(2) Альтернативна точка зору про те, що це була кадильниця, призначена для використання первосвящеником, коли він увійшов за завісу в День Спокути, не має підтримки в

П'ятикнижжі, в якому така кадильниця не згадується як частина стоячі меблі шкіни, і про золото взагалі не йдеться, і, якби це було так, воно не було б розміщене всередині завіси, оскільки первосвященик вимагав його перед тим, як він; введено.

«(3) Хоча саме слово, thumiaterion, безсумнівно, означає «кадильницю», а не «вівтар фіміаму» в LXX., однак у елліністичних авторів це інакше. Філон і Йосип Флавій, а також Клеменс Александрін і Оріген, завжди називають вівтар кадила thumiaterion chrusoun;

«(4) Формулювання не обов'язково передбачає, що те, про що йдеться, було локально всередині завіси: не сказано (як там, де йдеться про фактичний вміст «першої шкіни» та ковчега), де (en he) , але мати (exousa), що має означати лише наявність, як приналежність до нього), оскільки це було додатком до святих святих, хоча насправді не всередині нього, таким же чином (вживаючи домашню ілюстрацію). наведено Delitzsch), оскільки вивіска магазину належить до магазину, а не до вулиці.

«Це справді так розглядається в Старому Завіті. Див. Вихід 40:5, «Постав золотий жертовник для кадила перед ковчегом свідчення»; також Вихід 30:6, «Перед милістю» - сидіння над свідоцтвом» і 1 Царів 6:22, «Жертовник, який був біля оракула» також, див. у видіннях небесного храму, заснованих на символіці земного, вівтар кадила асоціюється з Божественним престолом.

«І це також було пов'язано з церемоніалом шкіни. Дим кадила, який щодня пропонували на ній, мав проникати через завісу до Святого Святого, представляючи солодкий аромат заступництва перед самим віком милості; у День Спокути первосвященик не тільки кадив її за завісою, але й її, а також віко милостині, окропили кров'ю спокути».

Спостереження щодо вищевикладеного з коментаря кафедри

1. Чому обрано представляти свій клас? Вищезазначене було представлено тому, що його головна ідея, а не обов'язково всі деталі, є однією з найбільш ретельно та переконливо аргументованих у своїй категорії, розглянутих у цьому дослідженні, а його основна теза представлена низкою вельми поважних коментарів як практично самостійна. -очевидний. Згадаємо два.

(1) Біблія Тлумача: «До нього [Найсвятіше] належав жертовник кадила (бо так ми повинні читати в четвертому вірші замість «золотої кадильниці»), хоча його справжнє місце було у зовнішньому святилищі [Святе місце]. Воно стояло перед завісою, щоб первосвященик міг взяти з неї ладан, без якого йому не дозволялося входити до святини; саме найсвятіше місце».

(2) Послання до євреїв Чарльза Р. Ердмана: «Автор згадує «золотий вівтар фіміаму» як належний до Святого Святого через його тісний зв'язок із цим найсвятішим місцем у стародавньому ритуалі. Вівтар символізувало поклоніння; Святе Святого символізувало прояв Бога, таким чином, вони поміщаються в безпосередній зв'язок».

Однак справедливо буде сказати, що існує ряд перекладів, які підтверджують не вищезазначену позицію, а радше твердження Кембриджського коментаря до нової

англійської Біблії, який наведено вище перед цитатою з The Pulpit. Коментар. Замість перекладу грецького слова echousa («маючи»), вони замінюють слово або фразу, що тлумачить, як Goodspeed (вітар кадила «стояв» у Святих Святих), Moffatt (святих місце, яке «містить» його), Good Новини Біблії (вона була «у» Святому Святих, Нова англійська Біблія («тут» був вітар фіміамів «за другою завісою») — список, який можна продовжити.

Але серед тих, хто перекладає echousa буквально, а отже, як «маючи» (або «мав»), як це тлумачить The Pulpit Commentary та інші в цьому класі, є, в алфавітному порядку, Розширений Новий Заповіт, американська стандартна версія, Interlinear Беррі, Емфатичний діаглотт (пропускаючи «золотий жертвник ладану» або «золоту кадильницю» зі списку, який, як кажуть, має Святе Святих), Єрусалимська Біблія, версія короля Якова, живі оракули, міжрядковий переклад Маршалла, нова американська стандартна Біблія, нова міжнародна Версія, Нова Біблія короля Якова, Переглянута стандартна версія, Роттердам, Веймут - також список, який можна розширити.

2. Заяви, які можуть бути оскаржені. Кілька тверджень із наведеної вище цитати з «Коментарю кафедри», хоча й не стосуються суті її основної думки, все ж викликають запитання, якщо не виклик. І цілком справедливо звертати на них увагу на основі біблійного принципу: «Усе перевіряйте, доброго тримайтеся» (1 Фессалонікійців 5:21).

(1) У аргументі (2) стверджується, що якби золота кадильниця була зарезервована для використання первосвященником за завісою в День Очищення, вона б «не була поставлена, як жертвник кадила, всередині завіси, оскільки первосвященик вимагав цього перед тим, як увійти».

На початку ми процитували Макнайта, який сказав, що автор Послання до Євреїв «можливо, дізнався від священиків, що кадильниця, яку використовував первосвященик у день спокути, була із золота і що вона була залишена ним у внутрішній skinii, тому біля завіси, щоб, коли він збирався служити наступного року, поклавши свою руку під завісу, він міг витягнути її, щоб наповнити палаючим вугіллям, перш ніж увійти до Святого Святих, щоб кадити». І ми підкреслили його слово «може», сказавши, що робимо це тому, що він, можливо, цього не навчився.

Таким же чином, ми повинні сказати, що, хоча кадильниця, можливо, не зберігалася в Святому Святих біля завіси, щоб її витягнув первосвященик, просунувши свою руку під завісу і дотягнувшись до неї, вона Безсумнівно, занадто багато, щоб сказати, що він не зберігався там, «оскільки первосвященик вимагав цього перед тим, як увійти». Бо він міг отримати його у спосіб, згаданий Макнайтом, перед тим, як увійти та спалити на ньому пахощі, якби воно так зберігалось.

(3) В аргументі (3) припускається, що оскільки мова Послання до євреїв є «елліністичною», а елліністичні автори, такі як Філон і Йосип Флавій, а також Клеменс Александрін і Оріген, «завжди називають вітар кадила туміатеріоном». chrusoun», автор єврейських s зробив би те саме замість того, щоб використовувати thumiaterion у значенні «кадильниця», як це зроблено в LXX, ніби сам LXX не був елліністичним, яким воно було.

Слово «елліністичний» походить від імені Геллена, міфологічного предка еллінів або греків, які спочатку жили в Греції, або Елладі (грецьке слово для Греції). І інше слово, що має таке саме походження, — еллінський». Ці два терміни, що стосуються мови, культури тощо, стосуються двох історичних періодів, розділених завоюванням Олександра Македонського в 4 столітті до нашої ери — одного попередній, який згадується як еллінський або класичний, а останній, про який говорять як про елліністичний, LXX датується більш ніж століттям після Олександра Великого і є елліністичним перекладом у щойно згаданому сенсі.

Але «Елліністичний», можливо, використовувався в «Коментарі кафедри» на відміну від «гебраїстського», що відноситься до «елліністів» або греків, на відміну від «гебраїстів» або євреїв. У Діях 6:1 ми згадуємо «елліністів» (греків) на відміну від «євреїв» — перші були євреями з розсіяння та грецької культури та мови, а другі — євреями з Палестини, культура яких була в основному єврейською. і іврит (арамейська) їх рідна мова. LXX сам був перекладом елліністів, щоб перекласти єврейську думку про писання Старого Завіту елліністичною або грецькою мовою.

Елліністи, які перекладали LXX, були ближчі до еллінського періоду, ніж автор івриту та його сучасники, і, можливо, мали більшу спорідненість з класичною грецькою мовою, ніж з грецькою койне періоду Нового Завіту. Тим не менш, LXX був Старим Заповітом єврейських, а також язичницьких християн першого століття нашої ери, і вони були настільки знайомі з ним, що автор Послання до євреїв використовував його переважно. Отже, здається, що на кону немає великого значення того, чи був він елліністом, а не «еллінським» чи «єврейським».

Крім того, пам'ятайте, що під заголовком «Грецький текст Послання до євреїв 9:4» ми звернули увагу на той факт, що Теєр цитує елліністичного письменника Йосипа Флавія, який вживав *thumiaterion*, слово в Посланні до євреїв 9:4, для обох «кадильниця». «і віттар фіміаму». Це повністю скасовує наведений вище аргумент «Туміатеріон» у значенні «кадильниця», тому що це скоріше означає, що інші міркування повинні вказувати, що мається на увазі саме слово.

4. Спочатку може здатися, що наведений вище аргумент (4) також є трохи надуманим. Але чим більше думаєш про слово «володіти», тим більше стає очевидним, що воно справді може вживатися як «належати до», взагалі не вказуючи на фізичне місцезнаходження. Як зазначалося раніше, у кожного з нас є серце, печінка та шлунок, які знаходяться в порожнині фізичного тіла, а також ноги та руки, які є придатками тіла, але не розташовані всередині нього разом із щойно названими органами. Більшість людей також «мають» майно, яке навіть не є додатком, наприклад, будинки, землі, автомобілі чи будь-що інше. Тож «домашня ілюстрація Деліча» магазину, «має» вивіску, яка належить магазину, а не вулиці, хоча вона знаходиться за межами магазину, стає досить влучною ілюстрацією того, як може належати «золотий віттар пахоців». до Святого Святих, хоча й не в ньому – тобто через тісний зв'язок між ними, який пояснюється в Писаннях.

І це, здається, робить незаперечним і переконливим висновок і наголос у Грецькому заповіті Тлумача, що зміна слова «в якому» в Євреям 9:2 на слово «мати» в 9:4 не випадкова, а цілеспрямована і значуща, оскільки слідує:

«Як часто наголошувалося, неймовірно, що в описі меблів шкіни не згадується вітвар фіміаму. Відчувається складність щодо місця, яке йому тут відведено, адже насправді він стояв поза завісою. , і автора звинуватили в помилці. Але зміна en he [де] на echousa [має] є значною і вказує на те, що він мав на увазі не саме його місцеві зв'язки, а радше його ритуальні асоціації, «ті». тісний зв'язок зі служінням Святого Святих у день спокути, про який він говорить» (Девідсон дійсно був настільки тісно пов'язаний із Sancta Sanctorum, що в початкових вказівках щодо його будівництва це було внесено). (Вихід 30:1-6). «Ти покладеш його перед завісою (apenanti t. katapetasmatos), що над ковчегом свідчення, і у вірші 10, «це найсвятіше (hagion ton hagion)» до Господа».

Слід також зауважити, посилаючись на вірш 10, що він повністю читає: «І очистить Аарон над рогами його [жертвника фіміаму] раз на рік кров'ю жертви за гріх один раз на рік він очистить його для ваших поколінь: це найсвятіше для Господа». Це було подібно до того, що було зроблено в самому Святому Святих у зв'язку з віком милості, де також спалювали ладан (Левит 16:11-14,15-16).

Більше того, у Левиті 4 стверджується, що за гріхи, ненавмисно вчинені первосвящеником або громадою (очевидно, протягом року між щорічними днями спокути, коли не можна було увійти до Святого Святих), кров тварини, принесеної в жертву за гріх, мала бути внесеним помазаним священиком усередину намету зібрання, окропленим перед завісою (розділяє Святе та Святее Святих) і покладеним «на роги жертвника запашних пахоців перед Єговою, що в наметі зібрання» (вірші 1-12, 13-26). Це знову було схоже на те, що було зроблено в самому Святому Святих у зв'язку з віком милості, де також спалювали ладан (Левит 16:11-14, 15-16).

Більше того, у Левиті 4 стверджується, що за гріхи, ненавмисно вчинені первосвящеником або громадою (очевидно, протягом року між щорічними днями спокути, коли не можна було увійти до Святого Святих), кров тварини приносилася в жертву за гріх. всередині намету зборів помазаний священик, окроплений перед завісою (розділяє Святе і Святее святих) і покладений «на роги жертвника запашних пахоців перед Господом, що в наметі зборів» (вірш. 1-12, 13-26). Це знову було схоже на те, що було зроблено в самому Святому Святих у зв'язку з віком милості, де також спалювали ладан (Левит 16:11-14, 15-16).

Ні про який інший предмет меблів у Святому місці не говориться, що він має так багато спорідненості, так багато спільного з Найсвятішим.

Висновок і пояснення

Внаслідок сукупного впливу факторів, які, як виявилось, мають відношення до розглянутої теми, автор цього огляду змушений був змінити переконання, з яких він почав. Він почав з переконання, що в Посланні до Євреїв 9:4 передача «золотої кадильниці» (версія короля Якова) є кращою, ніж «золотий жертвник пахоців» (стандартна американська версія). (До речі, у грецькому тексті немає «the», тому «а) цілком допустимо.) Він визнав можливість

перекладу thumiaterion як «кадильниця» або «вівтар пахоців», залежно від контексту. Але він вважав, що той факт, що автор Послання до євреїв переважно використовував LXX у своїх цитатах із писань Старого Завіту та натяках на них, і що єдине використання в LXX слова thumiaterion було для «кадильниці», робив можливим, що таким було також це було використано в Посланні до Євреїв 9:4, яке, на його думку, було найпростішим поясненням, яке найбільше пояснює найбільш задовільним чином.

І Роберт Мілліган, який брав участь у формуванні мого попереднього тлумачення, у своєму коментарі до Послання до євреїв, опублікованому в 1875 році, який досі є одним із найкращих доступних, у той час наша тема була дуже суперечливою, і він намагався чесно представити всі основні точки зору, закінчив словами: «Загалом я погоджуюся з Олфордом, і я міг би сказати з більшістю коментаторів як стародавніх, так і сучасних, що «рівновага схиляється до тлумачення кадила; хоча я ні в якому разі не відчуваю, що труднощі повністю видалено; я б із задоволенням привітав будь-яке нове рішення, яке могло б ще більше прояснити його».

Я переконаний, що в моїх дослідженнях цього разу, які є набагато ширшими, ніж будь-які, які я коли-небудь проводив, або які могли потребувати часу раніше або навіть очікуваних зараз, і знаходячи дані, про які не згадував Мілліган, я міг виявити деталі, які не були привертати його увагу — деталі, які перекидають терези для нього, як і для мене. Завдяки цьому я відчуваю себе більш комфортно з інтерпретацією «вівтаря», але не настільки пов'язаною з нею, щоб подальша інформація про протилежне не могла схилити терези назад до інтерпретації «кадильниці». І я поділився цими даними в цьому огляді для розгляду та оцінки читача для себе, а не для того, щоб намагатися нав'язати йому або їй свої новоприбулі переконання. Більше того, замість того, щоб просто дати свої висновки, я написав дещо з процесу мого власного дослідження та міркувань, чого б це не було варте.

Однак для цього знадобилося набагато більше місця, ніж передбачалося на початку, оскільки тоді я лише дещо накреслив маршрут, яким би йшов, а не деталі, які я мав би включити, коли виявив, що для мене було важливим для оцінки. Крім того, його частини можуть бути занадто детальними та/або технічними для інтересів деяких. Але це включено як для мене, так і для інших, кого це може зацікавити.

Можна також згадати, що часто я знаходив матеріал, який був би корисним у вже написаних розділах, повертався й використовував його там. Це означає, що деякі думки відображені в огляді раніше, ніж вони виникли в процесі дослідження та оригінального написання. Якщо деякі предмети здаються десь прикріпленими, а не інтегрованими з іншими, причиною цього може бути щойно згадане.

З цими поясненнями можна сподіватися, що серйозний учень кілька разів прочитає та обміркує вищесказане, тому що це може бути занадто багато, щоб засвоїти за один раз.

ДОДАТОК

Конспект і порівняння варіантів тлумачення

Це має на меті дати короткий виклад уже обговорених і задокументованих точок зору, щоб зосередити їхню увагу для легшого порівняння й оцінки — дві з інтерпретацією «золотої кадильниці» і три з інтерпретацією «золотого вівтаря ладану».

1. Інтерпретація «Золотої кадильниці» щодо Скинії: (а) мала б лінгвістично перевагу в еллінській або класичній грецькій, але не в елліністичній грецькій, як припускали раніше деякі, включаючи мене до цього обширного дослідження; (б) взагалі не згадується про «золотий жертovníк фіміаму» будь-де в скинії, тоді як він є помітним у текстах Старого Завіту (с) жодна кадильниця не згадується ні в текстах Старого Завіту, ні в інших історичних записах, які я бачив цитувати як будучи меблями «у» Святих Святих, і жодне золото, про яке згадується, не використовувалося в ньому. До тих пір, поки не буде надано історичних доказів на її користь, цю інтерпретацію тепер слід вважати гіпотезною і, отже, менш ніж задовільною.

2. Інтерпретація «Золотої кадильниці», можливе посилення на храм Соломона замість скинії: Але (а) автор послання до Євреїв не робить очевидного посилення на структуру храму, а на скинію, «поставлену» людиною (8:2) і «зроблений» Мойсеєм (8:5); і (б) і в священних писаннях не згадується про храмовий «оракул» (Святеє Святих), який має будь-які меблі, крім ковчега заповіту та херувимів, що його покривають. Отже, священні вірші, що описують храм Соломона, не пропонують ніякої допомоги у вирішенні проблеми з Євреїв 9:2-4.

3. Тлумачення «Жертovníк кадила», але розміщення жертovníка у святому місці; Це сталося у версії «Emphatic Diaglott» Бенджаміна Вілсона (1864). Його пояснення було таким: «Читання Ватиканської MS. Було прийнято як таке, що дає розв'язання загально визнаної труднощі та як ідеальне узгодження з Мойсеевим описом». Це так, але це прочитання, яке, здається, не має жодної підтримки з інших численних рукописів, що збереглися, і серед текстологів вважається фальшивим. Навіть Весткотт і Хорт, які високо цінували Ватиканський рукопис у цілому (дехто вважав, що надто високо), замість того, щоб включити його до своєї редакції Нового Заповіту грецькою мовою, помістили його до свого «Списку вартих уваги відхилених прочитань». Таким чином, версія Вілсона на даний момент має таку нескінченно малу підтримку, що приймати її ненадійно.

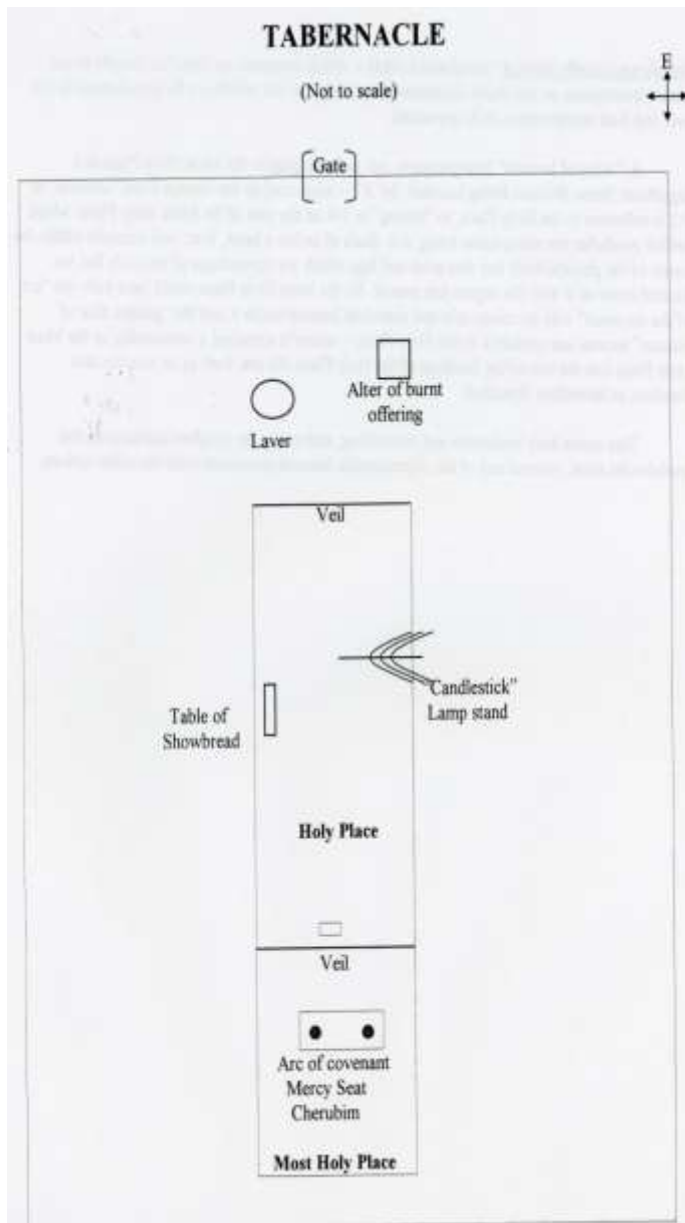
4. Тлумачення «Вівтаря пахоців», але вірячи, що автор Послання до євреїв помилково вважав, що Золотий вівтар був усередині Завіси» — тобто всередині Святого Святих. Так викладено в «Кембриджському коментарі до нової англійської мови». Біблія (1967 р. Однак вона суперечить (а) не лише натхненню автора Послання до євреїв, але й проти (б) його розуміння Старого Завіту, яке в іншому випадку здається занадто великим для нього, щоб зробити таку помилку, якби він був Тому це не можна прийняти як задовільне рішення.

Набагато більш прийнятним був би коментар А. Е. Гарві у його «Компаньйоні до Нового Заповіту» (нової англійської Біблії), який сказав: «Дивно, що цей письменник, здається, думає про цей вівтар у внутрішній кімнаті — якщо тільки він не говорить про нього як необхідне доповнення до внутрішньої кімнати, хоча насправді не всередині неї» (курсив додано) — цей коментар ми не включили в наші початкові спостереження щодо

вищезгаданої інтерпретації, але це є відповідним вступом до наступної та остаточної інтерпретації. бути представленим.

5. Тлумачення «Вівтаря фіміаму», але як приналежність до Святого Святих у значному значенні, не будучи «в» ньому» — підтверджується зміною слова «в якому» в 9:2 щодо Святого місця, «мати» в 9:4 з боку Святого Святих, що не виключає і не вимагає перебування в ньому. Кожен з нас має серце, печінку та шлунок у порожнині фізичного тіла, а також руки та ноги, які. Це придатки тіла, але не розташовані всередині нього з названими органами, тому Святее Святих могло мати як «ковчег заповіту» з його ковчегом і херувимами, розташованими всередині нього, так і «золотий жертovníк кадила». розташоване поряд з ним у Святому місці - де воно підтримувало зв'язок із Святим Святих, якого не мала решта меблів Святого Місця, як щодо розташування, так і щодо функції, як описано раніше.

Це здається одночасно незаперечним і переконливим, і, безперечно, найпростішим поясненням, яке пояснює більшість, без будь-яких небажаних особливостей, пов'язаних з іншими варіантами.

Речі на небесах очищені

Євреям 9:23

Текст: «Тож необхідно було очистити образи небесних речей цими [жертвами тварин], а самі небесні речі кращими від цих жертв».

Це відноситься до «необхідної» різниці в «очисному» елементі небесних реалій та їхніх земних «копій» і ставить питання про те, що «речі на небесах» або «небесні речі» потребують очищення, і навіщо їм це потрібно. І це може бути поза нашою здатністю визначити з якоюсь певністю, оскільки це було загадкою для деяких із найпроникливіших текстологів.

Цитати вчених

1. Роберт Мілліган згадує, що було стверджено, що згадана вище «необхідність виникає через гріх ангелів, які не зберегли свого початкового стану, але які внаслідок свого бунту були скинуті до Тартару (2 Петра 2:4; Юди 6)." «Але, — каже він, — ангели не сприймаються нашими приміщеннями, і, отже, ми не повинні змушувати їх робити висновки. Див. примітку до розділу 2:16». (Коментар до Євреїв.)

2. А. Т. Робертсон каже: «Нам здається дещо натягнутим говорити про ритуал очищення або посвячення самого неба через появу Христа як Жертви-Священика. Але вся картина є надзвичайно містичною» (Word Studies in New Заповіт).

3. Грецький заповіт The Expositor's Greek Testament цитує Брюса наступним чином: «Я вважаю за краще не намагатися призначити словам богословське значення. Я хотів би зробити їх зрозумілими для свого розуму, думаючи про славу й честь, які припадають навіть на небеса біля входу. там «агнца Божого». Я вважаю, що в словах більше поезії, ніж теології».

З іншого боку, однак, редактор Послання до євреїв Маркус Додс продовжує, кажучи:

«Але навряд чи можна виключити в цьому пункті аргументації автора теологічний висновок про те, що в певному сенсі і в певному відношенні небесні потребують очищення. Земна скінія, як житло Бога, могла бути освячена Його присутністю і не потребує очищення, але, будучи місцем зустрічі з людьми, воно потребує очищення. Тому наші небесні стосунки з Богом і все, за допомогою чого ми прагнемо наблизитися до Нього, потребують очищення небесних речей на грішних людей вони потребують цього. Наші вічні стосунки з Богом вимагають очищення».

4. Подібним чином Марвін Р. Вінсент цитує Деліча так: «Якщо небесне місто Бога з його святим місцем, згідно з обітницею, призначене для людей завіту, щоб вони могли досягти досконалого спілкування з Богом, тоді їхня провина осквернила ці святі речі, а також земні, і вони повинні бути очищені таким же чином, як типовий закон, призначений для останніх, тільки не кров'ю недосконалої, а досконалої жертви» (Дослідження слова в Новий Завіт).

5. Альберт Барнс, однак, коротко відмовляється від цього питання такими словами: «Використання слова очищений, яке тут застосоване до неба, не означає, що небо раніше було несвятим, але означає, що тепер воно стало доступним для грішники; або щоб вони могли приходити і поклонятися там у прийнятний спосіб» (Примітки до Нового Завіту).

6. З іншого боку, Роберт Мілліган знову стверджує: «Ніщо, крім справжнього очищення «небесного», як мені здається, цілком відповідатиме вимогам тексту. Тому я схильний думати, що на даний момент, принаймні, для нас це радше питання віри, ніж філософії, коли ми можемо повністю зрозуміти і пояснити, наскільки Бог святіший за будь-якого зі святих ангелів (Одкр. 15:4), і як це відбувається. самі небеса не чисті в Його очах (Йов 15:15), тоді ми, мабуть, зможемо зрозуміти ясніше, ніж зараз, як це так, що «небесні речі»,

охоплюючи навіть місто Бога Живого, небесний Єрусалим, має бути очищено спокутною кров'ю Господа Ісуса, здається, ясно розкрито в нашому тексті;

Потім він запитує: «Чи може це бути внаслідок того факту, що багато святих були прийняті на небо в очікуванні смерті Христа, і що, хоча вони були виправдані вірою, через благодать і терпіння Бога, вони все ж вимагали очищення застосування крові Христа під час пролиття, щоб зробити їх абсолютно святими. Дивіться примітки до розділу 9:15. (Коментар до Євреїв.)

Ми будемо виходити з передумови, що Мілліган у своєму першому реченні, процитованому вище, а не Барнс, правий. Але, будь ласка, майте на увазі слово останнього «до», а також запитання Міллігана, яке щойно було зазначено, до обох ми матимемо нагоду ще раз звернутися до «Заключних зауважень».

Спостереження зі Святого Письма

1. Перший Заповіт і земна skinія. «Копіями небесного» були земна skinія, споруджена Мойсеєм, її меблі та начиння (вірші 1-5, 18-22). Вони були пов'язані з першим «заповітом» або «угодою», укладеною на Синаї з тілесним Ізраїлем, який був «освячений» кров'ю телят і козлів, окропленою «саму книгу та весь народ» (вірші 18-20).).

Грецьке слово, що означає «присвячений», — *egkekainistai*, форма *egkainizo*, 1. Відновити (2 Хронік 15:8). 2. Робити заново, знову (Сір. 33(36).6). 3. Ініціювати, освячувати, присвячувати (Повторення Закону 20:5; 1 Царів 8:63; 1 Самуїла 11:14 тощо; Євреям 9:18; 10:20) -- згідно з Теєром. Мілліган пропонує «урочисто» як найкращий сенс у 9:18, де сказано, що «перша угода не була «освячена без крові». Це узгоджується з «початком» Теєра.

(ПРИМІТКА: здається, що Тайєр мав включити 1 Самуїла 11:14 до категорії №1, «оновити», замість категорії N.3.)

2. Другий або Новий Завіт і Небесна Skinія. «Перший» заповіт або заповіт був усунений Христом, «щоб встановити другий» (10:9), посередником якого він є «новий завіт» (9:15), а його кров є кров'ю згаданий заповіт (Матвія 26:28; Марка 14:24; Луки 22:20; 1 Коринтян 11:25) — через яку кров він «увійшов раз назавжди до святині [саме небо, Євреям 9:24], отримавши вічне відкуплення» (Євреїв 9:12).

«Ми маємо... первосвященика, який сів праворуч від престолу величності на небесах, служителя святині та правдивої skinії, яку поставив Господь, а не людина [на відміну від земна копія]. . але тепер він отримав ще більше служіння, оскільки він також є посередником кращого завіту» (8:1-6).

«Бо якщо кров козлів і биків [принесена в жертву за першою угодою], і попіл телиці, що окроплює тих, хто був осквернений, освячує до [церемоніальної] чистоти тіла, то тим більше кров Христа, Хто через [або Свого] вічного Духа приніс Себе непорочного Богові, очищає ваше сумління від мертвих учинків, щоб служити Богові живому?» (9:13-14).

(ПРИМІТКА: Зверніть увагу на те, наскільки тісно, здається, пов'язані між собою «посвячення», «освячення» та «очищення». І це підкріплюється твердженням у 1 Солунянам 4:3-7, а саме: «Бо це воля Боже, навіть ваше освячення, щоб кожен із вас володів своєю власною посудиною в освяченні і пошані, навіть як язичники, які не знають Бога Людина переступить і скривдить свого брата в цій справі: бо Господь є месник у всьому цьому, як і ми попереджали вас і свідчили, бо Бог покликав нас не для нечистоти, але для освячення).

Знову ж таки, «принісши одну жертву за гріхи назавжди, [Він] сів праворуч Бога... Бо однією жертвою Він удосконалив назавжди тих, що освячуються» (10:12-14). «І їхніх гріхів та їхніх беззаконь Я вже не згадаю» (в.17).

ПРИМІТКА: Це не означає, що, коли хтось стає християнином, навіть гріхи, які він може вчинити в майбутньому, також будуть подбати про нього; але скоріше це означає, що як тільки будь-який гріх прощено, він, на відміну від закону Мойсея, не згадується знову щорічно і потребує спокути знову і знову рік за роком, але прощається назавжди, але дієвість крові Ісуса Христа справді завжди залишається доступним для очищення гріхів, вчинених християнами після того, як вони стали такими.)

3. Практичні переваги за Новою Угодою для тих, хто все ще живе на землі. На підставі Христового первосвященства та вищих благословень, які воно надає, християнам рекомендовано «наближатися зі сміливістю до престолу благодаті [який слід вважати на небі], щоб ми могли отримати милосердя [яке передбачає прощення гріхи за потреби] і знайти благодать, щоб допомогти нам [інакше також] у час потреби» (4:16). «Отож, МАЮЧИ, браття, сміливість увійти до святого місця [де Христос і «престол благодаті» та благодаті Його пролітої крові мають бути здобуті] кров'ю Ісуса, дорогою, яку Він присвятив для нас, новий і живий шлях, крізь завісу, тобто його плоть, і МАЮЧИ великого первосвященника над домом Божим; 22а).

(ПРИМІТКА: «наближення», яке ми робимо зараз [через «кращу надію», яку ми маємо на Христа, 7:19], здається, відбувається за допомогою щирої молитви та справжнього поклоніння та послуху, поки ми очікуємо повернення Христа, наш великий первосвященик і завершення нашого спасіння [9:27-28; пор. 1 Солунянам 4:13-18] -- спасіння «назавжди» [Євреям 7:25]. Наголошується на «щирих» і «справжніх», тому що Ісус сказав декому: «І ви зруйнували слово Боже своєю традицією. Лицеміри, добре пророкував про вас Ісая, кажучи, що цей народ шанує Мене своїм вуста, але серце їхнє далеко від мене, але даремно вони поклоняються мені, навчаючи заповідей людських» [Матвія 15:6b-9, ASV — KJV вірш 6 читає: «Цей народ черпає. близькі до мене своїми устами, і шанують мене своїми устами, але їхнє серце далеко від мене».])

Заключні зауваження

1. «Небесні речі» або «небесні речі» мають бути реальністю, «копіями» якої є земна skinія, її меблі та служіння, і, здається, охоплює як церкву на землі, так і церкву викуплені на небі (див. 12:22-24). Святе Святих, яке було його продовженням і через яке входили до самого Святого Святих, повинно бути церквою на землі. Це можна побачити з того факту, що християни, як кажуть, займають «небесні місця у Христі: (Ефесянам 1:3; 2:6), і що «наше

громадянство на небі» (Филип'ян 3:20) — церква є Царство Боже на землі, яке, між іншим, називається «Царством Небесним» (див. Матвія 16:18-19).

2. Безумовно, Міллігана навряд чи можна звинувачувати в тому, що він відхилив припущення, що небеса повинні були бути очищені кров'ю Христа через ангелів, які згрішили і були вигнані в результаті, як зазначено в 2 Петра 2:4 і Юди 6 — оскільки, як стверджує Мілліган, ангели не обіймаються в передумовах Послання до Євреїв 9 (див. 2:16-17).

3. Мілліган не мав відповіді на власне запитання, і нам було б добре не бути догматичним щодо цього. Але ми можемо з користю дослідити та розглянути його наслідки. Його запитання було таке: «Чи може це бути внаслідок того факту, що багато святих були прийняті на небо в очікуванні смерті Христа, і що, хоча вони були виправдані вірою, через благодать і терпіння Бога, вони все ж вимагали очищення застосування крові Христа під час пролиття, щоб зробити їх абсолютно святими. Див. примітки до гл.

У розділі 9:15, цитованому Мілліганом, говориться, що Христос є «посередником нової угоди, що [його власна] смерть відбулася для викуплення злочинів, які були під час першої угоди, тих, хто був покликаний може отримати обітницю вічної спадщини».

Але це не означає, що вони його вже отримали. У розділі 11:39-40 після наведення прикладів до і після потопу, а також у Патріаршому та Мойсеевому розподілах чоловіків і жінок віри, сказано: «І всі ці, отримавши свідчення через свою віру, не отримали обітниць, бо Бог передбачив щось краще щодо нас, щоб без нас вони не стали доскональними».

А про Давида, який був включений до того списку вірних (11:32), апостол Петро сказав у П'ятидесятницю після воскресіння і вознесіння Христа, що «він і помер, і був похований, і гріб його з нами аж досі. дня», і зокрема, що «він НЕ вознісся на небо» (Дії 2:29,34).

Більше того, можна очікувати, що те, що було правдою щодо Давида, буде правдою і щодо всіх інших, якщо тільки Енох (Євреям 11:5-6) не був винятком, який був змінений, щоб не зазнати смерті, і його більше не було на землі, але ймовірно, взятий або на небо, або в Гадес, ми не знаємо, в який, за винятком того, що останній призначений переважно для духів померлих до воскресіння -- і Ілля, не згадуваний у Посланні до євреїв 11, належав би до тієї ж категорії, що й Енох (2 Царів 2:11-12).

Але навіть якби ці двоє були винятками з того, що сказано в Посланні до євреїв 11:39-40, вони навряд чи становили б «багато» Міллігана. Проте, якби вони були такими винятками і були взяті на небеса замість того, щоб піти в Аїд, те, що сказав Мілліган про «багатьох», які оскверняють небо, все одно могло бути правдою щодо присутності Еноха та Іллі.

Аїд є місцем померлих духів між смертю та воскресінням і не представлений як спустошений та знищений до загального воскресіння та суду (Об'явлення 20:11-15) — у який час («останній день») усі мертві праведні воскреснуть (Івана 6:39,40,44,54). Тому ймовірно, що духи всіх померлих залишаються в Аїді, доки їхні тіла не воскреснуть. Але дух Христа

не залишився в аді, бо він воскрес із мертвих (Дії 2:31) і через сорок днів вознісся на небо (1:3, 9-11) — здавалося б, першим помер не більше (див. Дії 13:34).

Крім того, у зв'язку зі смертю та воскресінням Христа «завіса храму роздерлася надвоє від верху до низу; і земля затряслася; і багато тіл святих, що померли, воскресли [що, очевидно, означало, що їхні духи також не залишилися в Гадесі; вийшовши з гробниць після Його воскресіння, вони увійшли в святе місто і з'явилися багатьом» (Матвія 27:51-53).

Питання: Чи було їхнє повернення до життя лише тимчасовим, чи вони вознеслися на небо разом із Христом? На що ми не можемо відповісти з упевненістю. Але є ймовірність, що останнє вірно. Послання до Ефесян 4:8 є посиланням на Псалом 68:18, який застосовано до Христа, кажучи: «Він зійшов на висоту, полонив полонених і дав дари людям». Це було відповідно до звичаю тріумфальних вступів військових генералів після великих переможних битв - ведення контингенту полонених на доказ перемоги над ворогами та підкидання людям уздовж шляху маршу подарунків із здобичі, отриманої в бою. Дари людям у разі повернення Христа на небо були духовними дарами в ранній церкві, згідно з Ефесянам 4:11-12.

Мета, з якою була зроблена цитата з Псалма 68:18, не передбачала нічого іншого, окрім «дарів людям»; але сама цитата зробила. Йдеться про «багато полонених», як це передано на полях перекладу короля Якова. Якщо це, можливо, згадка про тих, хто воскрес після воскресіння Христа (а це цілком можливо), вони були полоненими сатани, доки Христос їх не звільнив і не взяв на небо разом із ним, коли він вознісся й представив їх разом із собою як доказ своєї перемоги над сатаною та смертю, про яку згадується в Євреям 2:14-15.

[Примітка: для додаткового аналізу того, коли духи праведників відходять до Аїду, зверніться до «Куди піде ваш дух, коли ви помрете?», Джо Маккінні, www.thebiblewayonline.com. -rd]

4. Тоді подумайте про це: (а) оскільки Христос воскрес із мертвих у тому самому тілі, в якому Він помер, хоча воно було змінене зі смертного й тлінного на безсмертне й нетлінне, згідно з 1 Коринтян 15:53-54. , і (б) оскільки він був «вчинений гріхом за нас» (2 Коринтян 5:21), бо «Єгова поклав на Нього провину всіх нас» (Ісаїя 53:6), не міг (с) його вхід на небо (і входження інших, якщо з ним були інші) імовірно розглядався як осквернення небес і потребу в очищенні до того, як Христос символічно запропонував свою кров для очищення та спокути, якими він представлений як зробив?

(У такому випадку небеса не обов'язково вважатимуться нечестивими «до» цього, згідно з Барнсом, згаданим вище — якщо вони вже не забруднені отриманням Еноха та Іллі — але тепер будуть такими, доки не будуть «очищені» кров'ю Христос.)

5. Нарешті, хоча ми не можемо з упевненістю відповісти ані на запитання Міллігана, ані на наші власні, ми все ж можемо отримати величезну користь від серйозного розгляду (а) жахливої огида Бога до гріха, (б) настільки ж жахливих наслідків гріха та покарання яка має бути виплачена замість нас, якщо ми будемо помилені, і (с) дивовижна, надзвичайно велика благодать Бога, виявлена для спокутування людини від гріха та його вічного

покарання через Христа Ісуса, нашого Господа, визначеного Богом як «умилостивлення через віру в Його крові... щоб Він був справедливим і виправдовував того, хто вірує в Ісуса» (Римлянам 3:25-26; пор. 1 Івана 2:2-1), і (d) бути постійно і все більш вдячним за це. Це головна мета, яку ми маємо у попередніх міркуваннях, хоча, як вигукнув Павло, «які недосліджені присуди Його і недосліджені дороги Його!» (Римлянам 11:33).

Сміливість і заклик

Розділ 10:19-25

1. ВВЕДЕННЯ.

Це багатий повчальний розділ, у якому його заклики ґрунтуються на надзвичайно важливих фактах, які вже встановлені (4:14 - 10:18) або на висновках, зроблених з них. Факти стосуються того, що ми маємо (вірші 19-21), представлені словом «мати». І кожне із закликів починається фразою «Позволь нам» (вірші 22, 23, 24).

II. ФАКТИ: «МАТИ» (Вірші 19-21).

1. «Отож, браття, маючи сміливість увійти до святині через кров Ісуса» (вірш 19). «Святим місцем» тут є «саме небо», куди сам Христос увійшов для нас, так би мовити, Своєю власною кров'ю і за допомогою неї – і за допомогою якої Він отримав для нас вічне відкуплення (9:24-25; пор. Вірші 11-12).

Коли ми «входимо до святині через кров Ісуса», ми входимо «дорогою, яку Він присвятив для нас, новою та живою дорогою, крізь завісу, тобто Його плоть» (вірш 20). -- що так само можна сказати, його людяність. Лише завдяки тому, що Він прийняв на себе природу людини, Він міг відчувати смерть і пролити кров за нас (див. 2:14-17). І коли він вознісся назад на небо, це було зі своїм воскреслим людським тілом (зміненим, як і наше, див. 1 Коринтянам 15:50-52 і Филип'янам 3:20-21). Таким чином, він став автором (архегосом, капітаном або головним лідером) або нашим спасінням (Євреям 2:10). Більше того, коли Він прийде вдруге, це буде «на спасіння» («до кінця», 7:25) «для тих, хто чекає на Нього» (9:28). Він прийде прийняти нас до себе; щоб де Він, там були й ми (Івана 14:3). Тоді ми буквально «увійдемо до святого місця», де він перебуває, оскільки викуплений «кров'ю Ісуса».

Однак зараз ми робимо це лише духовно, у своїх почуттях і поклонінні. Але це надзвичайно важливо, якщо ми хочемо увійти буквально через деякий час. І це можна і потрібно робити зі «сміливістю», тому що ми викуплені «кров'ю Ісуса» і маємо найбільшу можливу причину для очікування буквального входу, коли Христос знову прийде. І ця «сміливість» є домінуючою темою нашого послання (3:6; 4:16; 10:19, 35). Це не зухвалість чи безглуздість, а мужність, впевненість і комфорт, засновані на тому, що було зроблено для нас Богом через Христа і обіцяно нам на майбутнє.

2. «І маючи великого священика над домом Божим» (вірш 19) -- а саме Ісуса Христа, про чие священство згадується в 1:3 і особливо згадується з 4:14 -- забезпечуючи все запевнення, що лежить в основі та виправдовує наказану «сміливість», і наступні заклики.

III. ЗАСТОСУВАННЯ: «ПОЗВОЛИ НАС» (Вірші 22-25).

1. «Наближаймося» (вірш. 22) — тобто продовжуймо наближатися — «до престолу благодаті [на небесах], щоб отримати милість і знайти благодать, яка допоможе нам у часі потреба» (див. 4:16).

а. «Від щирого серця» — з усією щирістю, серйозністю та відданістю.

б. «У повноті віри» — або «в повній впевненості віри» — віра в слово Боже через Христа (див. Римлянам 10:17).

в. «Маючи (мав, досконалий час в оригіналі) наші серця окроплені від злого сумління» — пов'язане з «правдивим серцем» — образне окроплення кров'ю Христа (пор. 9:14,18-22) -- еквівалентно очищенню наших сердець від гріха та від свідомості гріха (див. 10:2) -- еквівалентно знову тому, щоб наші шати випрали та вибілили в крові Агнця (Об'явлення 7:14).

ПРИМІТКА: цей і наступний пункти, безсумнівно, слід сприймати разом як такі, що відбулися в поєднанні один з одним.

д. «І омивши тіло чистою водою» — очевидне посилення на християнське хрещення (див. Дії 10:47-48) — уся людина, душа й тіло, освячені Богові (див. Римлянам 12:1). 1 Коринтянам 6:15,20-- останній вірш, який читається в АВ, «прославляйте Бога у вашому тілі та в вашому дусі, які є Божі» (пор. Дії 22:16; Еф.5:26; Тит). 3:5 [пор. Івана 3:5]; 1 Петра 3:21*) *Див. Екскурс до 1 Петра 3:21. Сторінка 60

2. «Тримаймося міцно (вірш 23) — тобто «тримаймо визнання нашої надії, щоб воно не похитнулося; бо вірний той, хто обіцяв». У АВ є слово "віра", можливо, через слово "сповідання", яке воно перекладає як "сповідання". Але в грецькому тексті є слово *elpis*, надія, замість *pistis*, віра, хоча і «надія», як і «віра», може бути «сповідувана» або «сповідувана». це сприймається перекладачем як зізнання, "зізнання" є кращим перекладом, якщо сприймається як проголошення або непрохане підтвердження, тоді "професія" була б кращою;

«Надія» є справді значущим словом у Посланні до євреїв, воно також зустрічається в 3:6; 6:11,18; 7:19. Це поєднання очікування й бажання, а «віра» — це «впевненість у сподіваному, переконання в невидимому» (11:1).

Наведена причина міцно триматися нашої надії полягає в тому, що «вірний той, хто обіцяв». І в цьому зв'язку текст 6:13-20 потребує перегляду.

3. «І зважаймо» (вірші 24-25) -- тобто «розглядаймо один одного, щоб спонукати до любові та добрих справ» (вірші 24).

а. «Не покидаючи наших власних зборів разом, як у деяких є звичай» (вірш 25а) -- або «не залишатися осторонь наших зборів, як це роблять деякі» (NEB). А. Е. Харві коментує це так: «Ймовірно, це щось більше, ніж проста неохайність у відвідуванні церкви [чого слід уникати]. Триматися подалі означає (грецькою, якщо не англійською) неспроможність бути

непохитним з іншими, Християни в часи лиха — і ескіз таких часів слідує кількома рядками далі» (The New English Bible Companion to the New Testament, 1970, pp.706-07). Так само Теєр, визначаючи грецький термін, наприклад, *kataleipo*, каже, що це може означати «залишити в безвиході, залишити безпорадним (розмовне. залишити в біді)».

Наголос у цьому вірші робиться не на відсутності належної поваги до братів, коли ми припиняємо приєднуватися до них у християнських зібраннях, а наголос, починаючи з наступного вірша (26), робиться на небезпеці, якій ми піддаємося, не «збираючись». ."

б. «Але заохочуючи один одного» (вірш 25b). «Один одного», хоча й мається на увазі, у грецькому тексті немає. Слово «але» вводить контраст: «Не покидаючи власного зібрання... але заохочуючи». Отже, однією з причин нашого зібрання є християнський контакт, напучування, підбадьорення та підтримка одне одного – «повчання, і заохочення, і розрада» (див. 1 Коринтян 14:3).

в. «І тим більше, чим більше ви бачите, що день наближається» (вірш 25с). Це вказує на наближення дня надзвичайно великого випробування, коли спільність і заохочення християнських зібрань будуть потрібні ще більше, а не менше, щоб запобігти відступництву та зберегти від віровідступництва — день, про який вони знали — і згадували ними як "день".

Деякі вважали це «господнім днем» з Об'явлення 1:10, який перші християни розуміли як перший день тижня, у який вони проводили регулярні щотижневі збори. Але контекст, «не покидаючи» зібрань, «але закликаючи», здається, вказує на збирання з метою заохочення один одного, а не означає дедалі нагальніші заклики протягом тижня збиратися в наступний день Господа, що наближається.

Інші вважали «день, що наближається», другим пришествям Христа. Але, незважаючи на те, що ми повинні бути готові до цього в будь-який час, нам неодноразово повідомляють, що ми не знаємо, коли це станеться, включаючи самого Христа, коли Він був на землі (Матвія 24:35-44; 25:1-13). ; Марка 13:31-37; Луки 21:33-36; 1 Солунянам 4:13 -5:3; Тим не менш, у Притчі нашого Господа про таланти, був натяк на можливість його повернення не надовго (Матвія 25:14-30 і вірш 19 зокрема). Воно не було «під рукою», коли було написано 2 Фессалонікійців, і не було перед настанням великого відступництва, яке раніше передрік апостол Павло на деякий невизначений час у майбутньому (2:1-12). І коли апостол Петро писав своє друге послання до християн, насмішники вже тоді сумнівалися, чи це колись станеться, оскільки минуло вже стільки часу після того, як було обіцяно (2 Петра 3:1-13). ще. Коли він написав своє перше послання, настав час, щоб «суд почався з дому Божого; і якщо він спочатку почнеться з нас, то який буде кінець тим, хто не кориться Євангелії Божій? І якщо праведник буде ледве врятований, де з'явиться безбожний і грішний?» Це було сказано в контексті «вогненного випробування», яке зазнають християни (1 Петра 4:12-19). І є підстави вважати, що згаданий тут «суд» мав на увазі страждання та лиха, провіщені Христом у Євангелії.

Якщо так, то ймовірно, що «день, який наближається», про який йдеться в Посланні до Євреїв 10:25, був днем знищення Єрусалиму, яке мало відбутися протягом життя покоління,

сучасника Христа (Матвія 24:1-34; Марка). 13:1-30; Луки 21:5-32), і відбулося в 70 році нашої ери, протягом порівняно короткого часу після написання послання до євреїв, коли ознаки його наближення будуть посилюватися. Це було викликано зростанням напруженості та сутичок між єврейськими лідерами в Палестині та їхніми римськими панами. І в міру того, як така напруженість зростала, доля євреїв всюди в Римській імперії ставала дедалі небезпечнішою - і так само з християнами, тому що в той час їх вважали загалом сектою євреїв, а християн з язичників - єврейськими прозелітами.

Господь передрік, що під час облоги та знищення Єрусалиму буде неперевершена скорбота, і дав настанови своїм учням щодо втечі. А Євсей у своїй «Церковній історії» каже: «Однак усе тіло церкви в Єрусалимі, отримавши наказ божественного одкровення, передане людям визнаного благочестя перед війною, було виселене з міста та оселилося в певному місці. Місто за Йорданом, яке називається Пелла, вигнавши з Єрусалиму, нібито святі люди повністю покинули саме царське місто і всю землю Юдеї; , нарешті наздогнав їх, повністю знищивши з землі ціле покоління цих лиходіїв». (Книга III, розділ V.) Цього достатньо, щоб нагадати нам те, що Петро говорив про те, що праведник «ледве врятувався», і про далекосяжні наслідки Ісуса сказав: «Якби ті дні не скоротилися, жодна плоть не могла б але ради вибраних вкоротяться ті дні» (Матвія 24:22).

IV. ЕКСКУРС (1 ПЕТРА 3:21).

1 Петра 3:21 має важливий зв'язок із Дії 22:16, де йдеться про «прикликання імені Господа», і з Дії 2:38, де йдеться про «відпущення гріхів» і «чисту совість». Мовою Святого Письма «чисте сумління» (Дії 23:1) — це «чисте сумління перед Богом і людьми» (24:16). AV має 1 Петра 3:21, в якому говориться, що хрещення є «відповіддю чистого сумління перед Богом», що, здавалося б, означає, що воно відбувається «через відпущення гріхів», тоді як у Діях 2:38 сказано, що це «для [або до] відпущення гріхів». І ASV у тексті 1 Петра 3:21 містить хрещення як «допит чистої совісті перед Богом», що, здається, взагалі не має великого сенсу. Але на полях написано: «Або, запит або апеляція». Здається, що «запит» не має належного сенсу в цьому контексті, але «апеляція» має сенс, якщо це має бути «заради чистої совісті», що воно може означати і, очевидно, означає, як передає його багато сучасних перекладів — або як «звернення» або його еквівалент. RSV і NASB мають це «звернення до Бога за чистою совістю». Інші передають це подібним чином:

Goodspeed: «прагнення до совісті прямо перед Богом».

Вільямса: «прагнення до чистої совісті перед Богом».

Ротерхем: «прохання до Бога про чисте сумління».

Моффат: «молитва за чисту совість перед Богом».

Монтгомері: «молитва про чисте сумління перед Богом».

ПРИМІТКА: Це узгоджується з Дії 2:38, «христилися в ім'я Христа на відпущення гріхів» — тобто, щоб мати чисте сумління перед Богом, і як вираження «прагнення» до цього.

У 1 Петра 3:21 використовується слово еперотема. У греко-англійському лексиконі Нового Завіту Теєра сказано, що це означає: 1. Запит, запитання. 2. Вимога. 3. Оскільки терміни запити та попити часто включають ідею бажання, це слово отримує своє значення широкого пошуку, тобто жаги, сильного бажання. Якщо визнати таке вживання слова, воно дає нам найлегше та найзгідніше пояснення того суперечливого уривка 1 Петра 3:21: «яке

(хрещення) нині спасає нас [вас] не тому, що, приймаючи його, ми [ви] відкинули тілесну нечистоту, але тому, що ми [ви] ревно шукали сумління, примиреного з Богом».

Ардт і Гінґріч у своєму «Греко-англійському лексиконі Нового Завіту та іншої ранньохристиянської літератури» говорять: 1. Питання. 2. Прохання, заклик (eperotao 2, просити когось про щось) -- звернення до Бога за чисту совість 1 Пет. 3:21.

ПРИМІТКА: таке розуміння слова eperotema в 1 Петра 3:21 чудово узгоджується з Дії 22:16: «встань, охрестися, і змий гріхи свої, прикликавши ім'я Господнє». Тобто, приймаючи хрещення, щоб змити гріхи, людина виражає бажання свого серця мати чисте сумління перед Богом – насправді, вона повинна це зробити, щоб спастися. Отже, біблійне хрещення є явною молитвою про відпущення гріхів. Прикликання імені Господа передбачає молитву. Це заклик до Господа.

«Бо немає різниці між юдеєм і греком, бо той самий Господь є Господом усіх, і багатий для всіх, хто кличе Його, бо кожен, хто покличе ім'я Господнє, буде спасений» Римлянам 10:12- 13). «І побили камінням Стефана, який кликав до Господа й казав: Господи Ісусе, прийми дух мій» (Дії 7, 59).

Отже, щоб врятуватися, згідно з умовами Нового Завіту, людина повинна закликати ім'я Господа, і робити це у зв'язку з його хрещенням, щоб воно стало відкритою молитвою про відпущення гріхів.

Ми закінчуємо наступним з «Теологічного словника Нового Завіту» Кіттеля (1964): «Отже, ми можемо перекласти 1 Петра 3:21: «Не усунення зовнішнього бруду, але молитва до Бога за чисте сумління».

Також: «зважаючи на вірш 21, ми повинні очікувати, що алла [але] супроводжується очищенням у духовному сенсі. Таким чином, прохання про чисте сумління слід тлумачити як молитву про відпущення гріхів... відпущення гріхів тісно пов'язане з хрещенням із самого початку (Мк.1:4 і пар.; Дії 2:38)». (Том II, стор. 688.) [Додаткове обговорення цієї теми можна знайти в Baptism into Christ, Joe McKinney, [www,thebiblewayonline.com](http://www.thebiblewayonline.com) –rd]

«Більш чудова» жертва Авеля Розділ 11:4

Текст: «Вірою Авель приніс Богові кращу жертву, ніж Каїн, через яку він отримав свідчення, що він праведний, і Бог засвідчив про його дари; через неї він, будучи мертвим, все ще говорить» (Амер. Стандартна версія).

1. ОСОБИСТІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ.

Основний урок полягає в тому, що Авель пожертвував через віру і був прийнятий як праведний, маючи на увазі, що Каїн не пожертвував через віру і тому не був прийнятий. Але нам потрібно якомога краще зрозуміти значення висловів (1) «принесена вірою» і (2) «більш чудова жертва». У деяких відношеннях останній є більш невловимим, ніж перший, і тому більш суперечливим.

У Посланні до Євреїв згадується наступне з Буття 4:2b-5: «Авель був пастухом овець, а Каїн був землеробом. І з часом сталося, що Каїн приніс плоди І приніс він землю в жертву для Господа, і він приніс від перворідних своїх отар і від її лою дуже розгнівався, і його обличчя спохмурніло».

Слід зауважити, що книга Буття нічого прямо не згадує про віру, але описує об'єктивну різницю між двома приношеннями, тоді як Послання до Євреїв згадує суб'єктивну різницю (віру), але не згадує прямо об'єктивну різницю.

1. «Представлено Вірою». Проте, хоча про віру в книзі Буття прямо не згадується ні про те, ні про інше, віра в існування Бога мається на увазі з боку обох — як Каїна, так і Авеля, оскільки він «приніс жертву Єгови», як зробив Авель. Єврейське слово, перекладене як «приношення», — це *minchah*, яке в LXX перекладається англійською як *sousia*, або «жертва», як це зустрічається в цитованому вище тексті на івриті — слова, які в Писаннях стосуються приношення Богові або богу.

Але є різні типи віри -- (а) «віра» в існування Бога, але «поза ділами» покори, яка є неефективною, «безплідною», «мертвою»; і (б) дієва «віра», яка виявляється своїми «ділами» (Якова 2:17-26). І Якова 2, і Послання до євреїв 11 ясно пояснюють, що саме останнє зараховується людині за праведність. Зверніть також увагу на наступний приклад зі Старого Завіту.

Біля вод Меріви (Числа 20:2-13), в оазисі Кадеш-Барнеа, зазвичай живлячись потоком, що тече з певної скелі, не було води, коли прибули ізраїльтяни на чолі з Мойсеєм і Аароном, і люди збунтувалися. Бог промовляв до Мойсея, кажучи: «Візьми палицю, і збери громаду, ти та Аарон, твій брат, і скажіть скелі на їхніх очах, щоб вона дала свою воду; і ви виведете їм воду. зі скелі напоїш громаду та їхню худобу».

Але вони, здавалося, були настільки розчаровані й розгнівані на людей за їхню настирливість, що Мойсей звернувся не до скелі, а до народу, кажучи: «Слухайте тепер, бунтівники; ми витягнемо вам воду з цієї скелі?» І Мойсей «двічі вдарив по скелі своїм жезлом», чого йому не було наказано робити, «і [незважаючи на] воду витекло багато, і пила громада та їхня худоба». Але це був ще не кінець історії.

Єгова сказав Мойсеєві та Аарону: «Оскільки ВИ НЕ ПОВІРИЛИ В МЕНЕ, ЩОБ ОСВЯТИТИ МЕНЕ В ОЧАХ ДІТЕЙ ІЗРАЇЛЕВИХ, тому ВИ НЕ ВВЕДЕТЕ ЦЬОГО ЗБОРУ ДО ЗЕМЛІ, ЩО Я ДАВ ЇМ». Отже, вони обоє померли до того, як увійшли в обіцяну землю.

Чи сталося це тому, що Мойсей і Аарон тоді менше вірили в існування Бога, ніж раніше? Очевидно ні. Але вони теж не зовсім корилися Богу, і крім того, вони приписували собі заслугу в чуді, яке Бог зробить замість того, щоб віддати Йому славу і «освятити» Його «в очах людей».

2. «Більш чудова жертва». Очевидно, майже так само Каїн, хоча й вірив в існування Бога, не вірив настільки, щоб повністю коритися Богові, як Авель. Бо «Вірою Авель приніс кращу жертву, ніж Каїн», згідно з перекладом короля Якова, американським стандартним

перекладом та іншими. Однак у грецькому тексті є лише *pleionathusian*, «більше жертви». Але більше в якому відношенні? Що стосується якості, відповідно до KJV і ASV? Що стосується кількості, побачивши, що згадуються його «дари» (у множині)? Або, як дехто думав, щодо видів (що також є кількісним), до яких так само підійшло б слово «дари»?

Проте в книзі Буття конкретно не згадується більше ніж один вид жертв. Отже, якщо, як дехто вважає, мається на увазі, що Авель приніс жертву овочів (жертву подяки, яка пізніше була включена в закон Мойсея), а також жертву тварин (можливо, також як жертву за гріх), перше не було відмінність у жертвоприношеннях обох, і тому конкретно не згадується, тоді як відсутність тваринної жертви Каїном була значною різницею. І в такому разі це було б схоже на те, що в Марка 10:46-52 повідомляється про зцілення лише одного сліпого Христом, коли він залишав місто Єрихон, хоча, згідно з Матвія 20:29-34, він зцілив два - можливо, через згадку про одного та ідентифікацію його (Бартімея, сина Тімея) було б більш важливим для читачів, яких мав на увазі Марк. Але це, хоч і є можливість, або навіть ймовірність, не є остаточно встановленим фактом з посиланням на книги Буття та Євреїв.

І більшість перекладів, ігноруючи це як варіант, віддають перевагу концепції більше щодо якості, як KJV та ASV, які вже цитувалися, з NKJV перекладається так само. І є кілька прикладів у Писаннях Нового Завіту, де воно, безперечно, вживається так, хоча набагато частіше вживається щодо кількості чи чисел. Нижче наведено варіації формулювання «більш відмінний», але всі, здається, мають відношення до якості: «кращий і більш прийнятний» (підсилено); «краща жертва» (TCNT, NASB, JB, TEV, Spencer, Living Oracles); «багатша жертва» (Моффіт); «a sacrifice superior» (Берклі); «Жертва більша» (NEB).

Вважається, що «краща жертва» переважає у варіаціях «більш чудова жертва». Але грецьке слово в нашому тексті не те, що вживається в інших уривках Послання до євреїв і перекладається як «кращий» (1:4; 7:7,19,22; 8:6; 9:23; 10:34; 11:35). -- а саме *kreisson*. І Альфред Маршалл у своєму грецько-англійському міжрядковому перекладі (майже стандартному в наші дні) має наступне англійською під грецьким словом, що означає «більше»: «більше (? Краще)». Іншими словами, у нього є деякі застереження щодо «кращого» — це сенс тексту.

Переклад Реймса та Ротерхема, «більш повна жертва», можна тлумачити як якісно, так і кількісно (стосовно чисельності чи роду). Переклад Вемут, Вільямса та RSV, «більш прийнятна жертва», хоча й очевидно виражає факт, не вказує, чому більш прийнятна.

Гудспід, з іншого боку, каже: «Віра зробила жертву Авеля більшою в очах Бога, ніж жертву Каїна». Це теж, очевидно, правда, тому що віра, яка походить від слухання Божого слова і призводить до послуху йому, спонукала Авеля принести жертву, яку він зробив, але була відсутня в Каїні і не спонукала його принести подібну жертву. Проте, якщо Гудспід мав намір припустити, що те, що він пропонував, було б достатнім і прийнятним, якби Каїн запропонував з такою ж щирістю й серйозністю, як Авель, це навряд чи може бути правильним з міркувань, які вже були розглянуті. Однак така точка зору — що віра в те, що є правильним, робить її правильною та прийнятною для Бога — має безліч прихильників.

II. ЦИТАТИ ІНШИХ.

1. А. Т. Робертсон, Словесні малюнки в Новому Завіті: «Буквально «більше жертви» (порівняння *polus*, багато)... Не показано, чому саме жертва Авеля була кращою за жертву Каїна, незалежно від його віри». (Це здається очевидним висновком із того, що ми помітили вище.)

2. Коментар кафедри: «Звичайно знаходити причину в природі жертви Авеля, яка означає спокуту, і припускати, що його віра виявилася в його визнанні потреби в такій спокуті, яка була йому означена, як припускалося далі. , за Божественним наказом. Цей погляд на наратив справді впливає з опису того, якою була його жертва, у світлі подальшої теорії жертвопринесення; в уривку перед нами прийнятність приношення тут просто приписується вірі того, хто приносить, без будь-яких натяків на те, як ця віра була виявлена. де сказано, що Господь спершу пошанував Авеля, а потім його жертву». (Ми залишаємо коментарі на пізніше, у «Висновок».)

3. Адам Кларк, Коментар: «Більше жертв; ніби він сказав; Авель вірою приніс більше ніж одну жертву; і тому сказано, що Бог засвідчив про свої ДАРИ, *tois doroirs*. Простий стан справи здається Каїн і Авель приносили жертви до вітваря Бога, ймовірно, до вітваря, зведеного для сімейного поклоніння. визнав буття і провидіння Бога, будучи пастухом або пастухом худоби, приносячи не тільки євхаристійну жертву від плодів землі, але також від плодів своєї отари як жертву за гріх. яким він визнавав власну гріховність, Божу справедливість і милосердя, а також своє буття і провидіння, Каїн, зовсім не боячись недоліків гріха чи Божої святості, задовольнився мінчою, або жертвою подяки: цим Богом. не міг, відповідно до своєї святості та справедливості, прийняти із самовдоволенням, оскільки Бог міг прийняти того, хто був закланим від заснування світу, і особливо засвідчив своє схвалення. Хоча мінча, або євхаристійне приношення, було цілком належним приношенням на своєму місці, все ж воно не було прийнято, тому що не було приношення за гріх. Решта історії добре відома.: (Для більш детального та розширеного трактування Кларка див. його коментарі до Буття 4:3-5.)

4. Джеймс Макнайт, Апостольські послання: «Принесли Богові (*pleionathysusian*) більшу жертву». У цьому перекладі я слідував критикам, які кажуть нам, що *pleiona*, [вираз] у порівняльному ступені, означає більше за кількістю, а не за більшою вартістю, відповідно, вони зауважують, що, незважаючи на те, що Каїн мав запропонувати гріх. приносячи жертву, він приносив тільки «з плодів землі», що не було належною жертвою плід землі, який був одним із дарів, згаданих у наступному вірші*, він також приніс найжирнішого з первістків своєї отари, щоб принести жертву за гріх, а також жертву за м'ясо [тобто, жертва вдячності], і тим самим виявив відчуття божественної доброти і власної гріховності, тоді як Каїн, не маючи почуття гріха, вважав себе зобов'язаним приносити лише м'ясну жертву; — фрукти, або з найкращих із фруктів».

*Має бутити самевірш у Євреїв 11, тобто в.4.

III. ВИСНОВОК.

1. Наведений вище висновок «Коментаря кафедри» про те, що жертву Авеля було прийнято тому, що він був прийнятий, а зовсім не через вид його жертви, не узгоджується з усіма

фактами. Пожертвування, яке він зробив, було результатом його віри, завдяки якій він і, отже, його жертвування були прийняті. Підсумок коментаря полягає в тому, що якби Каїн суб'єктивно мав таку саму віру, як Авель, його жертва, якою вона була об'єктивно, була б «більшою», ніж вона була, так само як жертва Авеля була «більшою», ніж його. Але, звичайно, це не вся правда — бо якби він мав таку саму суб'єктивну віру, яку мав Авель, він би не пропустив об'єктивну жертву, яка відрізняла б Авеля від його.

Здається, для того, щоб дозволити автору розділу Буття вищезгаданого коментаря виправити автора розділу Послання до Євреїв щодо цього пункту. Починаючи з фрази «До Авеля та його приношення» (Буття 4:4), він коментує так: «Приймаючи спочатку його особу, а потім його дар (пор. Прип.12:2; 15:8; 2 Кор.8 :12). «Жертва була прийнята за людину, а не людина за жертву» (Айнсворт), але «безсумнівно, слова Мойсея вказують на те, що [курсив додано] жертва Авеля була більш чудовою і придатний, ніж у Каїна», і «навіть чи можна сумніватися в тому, що це була ідея автора Послання до євреїв» (проф. Ліндсей, «Лекції на євреїв», Edin. 1867). , повніший, ніж у Каїна; у ньому було більше віри, якої бракувало в іншому [курсив додано], оскільки загальна поширеність жертви вказувала на Божественний рецепт як його власне джерело, якби божественне поклоніння мало суто людське походження, майже певно, що в його формах панувала б більша різноманітність. Крім того, той факт, що спосіб поклоніння не був покладений на людську винахідливість згідно із законом, і що поклоніння волі спеціально засуджується згідно з християнським розподілом (Кол.2:23), свідчить на користь презумпції, що воно було божественно призначене з самого початку. ."

Обґрунтування автора «Коментарю кафедри» від Послання до Євреїв для висновку, який ми оскаржили, викладено в першій частині нашої цитати з нього, наведеної вище: «Звичайно знайти причину в природі жертви Авеля, що означає спокуту. , і припустити, що його віра виявилася в його визнанні потреби в такій спокуті, означений для нього, як було припущено далі, за Божественним наказом. Такий погляд на намір оповіді справді впливає з опису того, якою була його жертва. розглядаючись у світлі наступної теорії жертвоприношення [можливо, або жертвна «історія», або «філософія» були б кращим терміном, але це не очевидно в оповіді, взятій самій по собі, або в посиланні на неї в уривку перед нами» (наголос додано).

Ми погоджуємося з цим кульмінаційним твердженням, але наполягаємо на тому, що воно все ще не дає підстав вважати, що слухняна віра не призведе до жертвоприношення тварин як Каїном, так і Авелем. Ми не знаємо, наскільки Бог відкрив божественну філософію, що стоїть за вимогою жертвоприношення тварин. Але здається ймовірним, що стародавні були поінформовані краще, ніж Старий Завіт. Наприклад, Ісус повідомив юдеям, кажучи: «Ваш батько Авраам радів побачити мій день, і він побачив це, і зрадив» (Івана 8:56) — річ неочевидна, окрім одкровення Нового Завіту.

2. Макнайт у своїх Апостольських посланнях стверджує, що критики «кажуть нам, що рлеіона, у порівняльному ступені, означає більше в цифрах, а не більше в вартості». Якщо він правий, то це його переважне використання. Але є кілька очевидних винятків, як-от у Матвія 12:41,42; Луки 11:31,32 (паралельний уривок); і Дії 15:28, де «більше» навряд чи можна покращити в перекладі. У паралельних уривках Ісус є «більшим» (більшим), ніж

Соломон або Йона. А інший говорить про «більший [більший] тягар, ніж ці необхідні речі». Однак, навіть в останньому, те, що зробило б тягар «більшим», було б більшою кількістю речей. Але в Євангелії від Матвія 6:25 і його паралелі в Євангелії від Луки 12:23, цитуючи слова Ісуса: «Хіба життя не більше [pleion] від їжі, а тіло від одежі?» знову йдеться не про "більше", а за значенням.

3. Таким чином, здається, що не всі аргументи Кларка та Макнайта можна остаточно довести, але жодну не можна остаточно спростувати, і що, враховуючи все, вага ймовірності значною мірою на їхню користь. Принаймні так це здається цьому автору, виходячи з наступних міркувань:

(а) У тексті Послання до Євреїв сказано, що Авель буквально приніс «більшу жертву», ніж Каїн. За відсутності контексту, який би вказував на інше, слово «більше», ймовірно, означатиме більше за кількістю, а не за більшою вартістю, а сам текст згадує «дари» Авеля (у множині).

(б) Розповідь у книзі Буття також піддається такому тлумаченню. Каїн приніс одну жертву, а саме плід землі, але Авель «приніс також від перворідних з отари та від її жиру». Тобто він не тільки приніс такий дар, який приніс Каїн, але й інший вид на додаток -- отже, «дари», множина, згідно з текстом до Євреїв.

(с) «Первістки» та «жир» (жир тварин, забитих у жертву) були характеристиками певних приношень, які вимагалися згідно із законом Мойсея 25 або більше століть пізніше, і тому не походять із синайського законодавства. Те саме стосувалося і овочевих приношень. згідно із законом Мойсея жертвоприношення тварин, а також жертви овочів використовувалися як жертви подяки, хоча лише жертви тварин використовувалися як жертви за гріх, за винятком випадків крайньої бідності, коли приписані жертви рослинами можна було замінити (Левіт 5:11-13). . Таким чином, жертви Каїна та Авеля (і, ймовірно, Адама до них) були прототипами тих законодавчих положень століттями пізніше в Законі Мойсея на горі Синай.

(Вищезазначене пропонується як предмет розгляду, але без спроб нав'язати свої висновки. І будь-які дані чи аргументи протилежного будуть вітатися.)

Міжнародний інститут пізнання Біблії

Рендольф Данн, президент - Роберто Сантьяго, декан
thebiblewayonline.com

Курс 1 - Боже послання Як все тут потрапило? Людина, яка була Богом Христос - Божа Тайна Міфи про Бога Від життя до смерті - смертна людина Запланований викуп Послання Євангелія Курс 2 – Слухняність Христу Час до Христа Час Христа на Землі Час після Христа Кінець часу на Землі Час вирішувати Від смерті через хрест до життя Міфи про прощення Хрещення у Христа Курс 3 - Нове життя у Христі Королівство нерукотворне Слуги в королівстві Перші принципи Христа Вдови та інші потребуючі Духовне молоко Життя звільнене Міф про нещастя Послання з послань Поклоняйтеся Богу в душі та правді Дослідження для знавців Біблії Окреслена Біблія Узагальнена Біблія Типи і метафори	Курс 4 - Зростання у Христі Ісус з Назарету Життя Христа Об'єднані у Христі Міфи про біль Тіло, душа, дух – куди вони йдуть, коли ти помреш? Шлюб і розлучення Божа субота Створення до створення книги Буття Євреям Курс 5 – Дозрівання у Христі Уроки з хреста Божий процес відбудови Найкращі запитання, які коли-небудь ставили Життя Один для одного у Христі Жити максимально Обіцяє тепер і назавжди Справжні чоловіки — благочестиві чоловіки Чудові слова життя Курс 6 - Стати знавцем Біблії Тіні, типи та пророцтва Святий Дух Даніель Одкровення Ісуса Христа Мовчання Святого Письма Навчання та практики від 100 до 1500 рр. н.е Реформувати або відновити Складання та переклад Біблії Сучасні церковні практики– Святе Письмо чи Переказ? Генеалогія Ісуса - схема
---	---

Міжнародний інститут знання Біблії має посилання на інші мови на thebiblewayonline.com.